

Porkoláb - Fekete Evelin

A hajnalfény útján

- Egy különös időutazás története -

PORKOLÁB-FEKETE EVELIN

A hajnalfény útján

*- Egy különös
időutazás története -*

2020.

PÉCS

Előszó

*Szóljon ez a történet emlékül azokról, akik sokat tettek azért, hogy hazánk nevét még
többen megismerjék, mert olyat alkottak a kerámiagyártás terén, ami páratlan.*

*Hiszem és tudom, hogy a szereplők igazi nevének megemlítése nélkül is tudvalevő
lesz mindenki számára az, hogy ez a történet melyik családnak állít most emléket.*

És hogy mire számíthatsz Te, aki elolvasod majd ezt a könyvet?

*Egy kalandos időutazásra egy kissé cinikus és fanyar humorú főhősnővel,
egy nagy adag bonyodalomra, egy csepp romantikára (mert az mindig kell),
illetve természetesen tisztelgésre a „Morvai család” emléke előtt, ami által egy
kis történelem is bele lett csempészve a regényembe.*

Köszönöm szépen, hogy Te is velünk utazol!

Első fejezet

Az utazás kezdete

Vivien vagyok, egy átlagos huszoneves lány az átlagostól kissé eltérő álmokkal és szokásokkal. Szeretem a könyveket, a lakóhelyemet, a történelmet, a kerámiákat és mindent, ami Pécshez és a helytörténetéhez köthető.

Mondtam, hogy borzasztóan átlagos vagyok, vagyis csak voltam... egészen addig a bizonyos „utazásig”.

Ez a hétvége is úgy kezdődött, mint a többi, csak annyi különbséggel, hogy a házimunka helyett ma inkább a természetet választottuk a párommal.

Árpádtető közelében túrázgattunk és a célunk az volt, hogy megtaláljuk a rejtélyes Morvai-kutat, amit már nagyon régen meg szerettem volna nézni egy kicsit közelebből is, mert rettentő sok legendát hallottam már róla.

Amikor ráleltünk a kútra, borzasztó nagy boldogság kerített a hatalmába és rögtön éreztem, hogy az itt csobogó forrás egy valóban nagyon különleges forrás lesz. A forrás fölötti homlokfalon egy márványtábla jelezte azt, hogy biztosan jó helyen járunk.

A táblán a család címere mellett ez a szöveg állt:

„Morvai-kút (Régi nevén: Zsivány-forrás), a hely, ahol csoda vár!”

Emellett a kissé túlzó kijelentés mellett egy kis versike is volt, ami így hangzott:

*„Ó Éosz, hajnal Istennője, vezesd ide hajnalfénnyel azt, aki arra érdemes,
Dalolj neki régi időkről és mutasd meg neki azt, amit látni akar!
Nyíljon meg előtte a varázslat kapuja, és ha nem fél, akkor haladjon át rajta...”*

Érdekes kis vers, nem is igazán értettem, mit jelenthet, de olyan ütemben olvastam fel, mintha legalább egy varázsige lenne.

Nagyon boldog voltam a felfedezésünk miatt, mert aki ismer, azt tudja, hogy nagy Morvai-rajongó vagyok, így tényleg nagyon sokat jelentett nekem ennek a kútnak a megtalálása. Egykoron itt a közelben volt egyébként a gyár agyag- és márgabányája és úgy képzeltem, hogy a család is sokat pihenhetett itt a forrás körül, amit mesés szép környezet vett körbe.

Persze, hogy valóban így volt-e, azt nem tudhatom, de nekem tetszett ez a forrásnál piknikező, családi összeborulós verzió, ami a fejemben már egyből meg is jelent egy szép festményként.

A nagy fantáziálgatások és túrázgatások közepette hirtelen borzasztó szomjúság tört rám és a kútból lassan csordogáló hűs víz szinte szirénként csábított arra, hogy igyak belőle.

Elvileg iható volt a forrás vize, így gondoltam, nem lehet nagy bajom tőle, ha iszok belőle egy pár kortyot ebben a hőségben.

A hűs víz szinte végigfutott az ereimen és kellemes érzéssel töltött el, amikor belekortyoltam, aztán hirtelen minden olyan furcsává kezdett válni.

Szédülni kezdtem és a párom kezébe kapaszkodva próbáltam felkászálódni a kút mellől, de olyan volt, mintha a semmibe kapaszkodtam volna.

Ahogy körbenéztem, minden olyan homályosnak tűnt, a nap a fák közül egyre sötétebb színre váltott, aztán hirtelen fekete lett.

Hallottam, hogy a párom szólítgat, de egyre távolabb sodródott tőlem a hangja és éreztem, hogy bizony most nyomban el fogok ájulni.

Persze azt, hogy ez történt, akár annak a számlájára is írhatnánk, hogy esetleg napszúrást kaptam, de ami azután történt, miután magamhoz tértem, azt már nem tudtam semmivel sem megmagyarázni.

Egy gyönyörű szép parkban tértem magamhoz, ami sem az erdőhöz, sem egy kórházhoz nem hasonlított.

Hova kerülhettem? - bámultam magam elé tanácstalanul, mikor is egy régies öltözetű, kantáros nadrágú fiatalember lépett oda hozzám riadt tekintettel.

- Kisasszony maga meg hogy került ide és kicsoda maga? Talán az esküvőre tetszett jönni?

- Mi, miilyen esküvőre kellett volna jönnöm?! Én épp egy túrán voltam a Morvai-kútnál, aztán rosszul lettem és most meg még azt hiszem, hogy egy álom kellős közepén vagyok, szóval egy pillanat és jól megcsipkedem magam és aztán már itt sem leszek és éljen az ifjú pár!

- Kisasszony maga igen vicces teremtés, de kérem, ne csipkedje már magát, mert tiszta vörös lett a kézfeje!

Vad csipkelődések közepette szomorúan kellett konstatálnom azt a tényt, hogy nagyon is ébren vagyok, de arra, hogy hogyan kerültem erre a fura helyre, arra az Istenért sem emlékszem.

- Ne haragudj, de megmondanád, hogy hol is vagyok pontosan? Ez valamilyen beöltözős buli, vagy mi?

- Kisasszony...

- Ne kisasszonyozz már, kérlek, ránézésre egyidősek vagyunk és egyébként Viviennek hívnak, szóval mondanám, hogy örvendek, hogy találkoztunk, de még nem tudom, hogy örülök-e... de ha megmondanád, hogy hol vagyok, akkor az igazán sokat segítene.

- Óóó, én nem tudom, hogy illik-e egy fiatal hölgyet egy röpke ismeretség után csak úgy a nevére szólítani - hebegett a fura ruhás férfi.

- Jaaaj, lépünk már túl ezen a hogyan szólítsuk egymást dolgon, csak segíts már rajtam, kérlek. Esetleg hívhatnék valahol egy taxit vagy felhívhatnám a páromat? Kölcsönadnád a mobilod?

- Mobilom??? - visszhangozta bambán a férfi a szavaimat.

- Kifizetem, esküszöm, a hívást, amint a párom eljön értem, csak segíts, kérlek!

- Vivien kisasszony, nekem nincs olyan mobil izém, amit az imént tetszett kérni.

- Micsoda, manapság még van, akinek nincs mobilja?

Jesszusom, valami furcsa szekta találhatott rám - hasított végig bennem a gondolat.

- Én nem tudom, mi az a mobil, de hogyan tudnék másként segíteni? Vivien kisasszony, mondjon már valamit, mert tényleg vissza kell sietnem a dolgomra, mert itt pár óra múlva egy esküvői boldogságkapunak kell állnia!

Legszívesebben már sírni tudtam volna és már nem igazán hallottam, amit a férfi mondott, de nagy nehezen összeszedtem magam és újból feltettem azt a kérdést, hogy hol is vagyok pontosan.

- A Morvai család birtokán tetszik lenni, ahol ma egy nagyon fontos esemény kerül megrendezésre, ugyanis Júlia kisasszony férjhez fog menni, szóval ez az illetlen sürgetésem oka, mert ha nincs a meghívottak listáján, akkor bizony sajnos ki kell innen kísérenem.

- Ugye, ez csak egy színdarab? - károgtam hisztérikusan. - Mert ha igen, akkor brávó, jó vicc volt, köszönöm a páromnak ezt a meglepetést, hiszen tudja, hogy imádom a Julie-t (Morvai Júliát anno szinte mindenki így szólította), de ez már most kezd egy kicsit sok lenni nekem.

- Miféle színdarab, kisasszony?

Nagyon meggyőzőnek tűnt a férfi, szóval vagy elment az eszem, vagy fogalmam sincs, mi lehetett annak a kútnak a vizében, de úgy érzem, hogy valami nagyon nem stimmel, ezért most már összeszedettebben kérdeztem meg a furcsa idegentől azt, hogy pontosan milyen dátumot írunk ma, mert kissé kimerített a hosszú utazás.

- 1883. augusztus 23-at írunk, kisasszony, gyönyörű szép nyári napunk van, lehet, ez merítette ki.

Azt hittem, hogy rosszul hallok... 1883... újra és újra ez az évszám kattogott a fejemben... annyi mindent tudok erről az évről és erről a családról, de fogalmam sincs, hogy hogyan csöppenhettem bele ebbe a jeles eseménybe, mert most már kezdtem elfogadni a tényt, hogy én bizony valahogy hátraugrottam egyet-kettőt az időben.

Talán a kút valami mágikus kút lehetett? De annyian ittak már a vizéből, és hogy lehet, hogy más nem, csak én keveredtem bele ebbe az időutazásos kalandba?

Tévedés ne essék, mert kislányos gondolataimban mindig is szerettem volna találkozni a nagy példaképeimmel, de mindez csak csacsi ábránd volt, hiszen olyasmi, hogy időutazás, az csak a filmekben létezik és a bolondok reménye... vagy talán mégis lehetséges?

Nosza, rajta itt az idő, Vivien, hogy kihasználd a korról és a családról szerzett ismereteidet, ha már így alakult és utána már csak valahogy meg kell találnom a kutat, hogy visszautazhass 2018-ba, a te idődbe - noszogattam magamat erre a nem hétköznapi gondolatra, hiszen még mindig felfoghatatlan volt számomra az, hogy az 1883-as esztendőbe kavarođtam.

- Köszönöm, fiatalember, az információt - próbáltam korhűre váltani és minden színészi tehetségemet bevetni.

Az az igazság, hogy most kezd csak derengeni az a szörnyű élmény, amiben részem volt... csak annyira emlékszem, hogy a mi drága Júliánk esküvőjére igyekeztem, mert az egyik közös müncheni barátnőnkől hallottam, hogy férjhez megy a példaképem és mivel egy rövid ideig egy festőiskolába jártunk, így gondoltam egy merészet és úgy döntöttem, hogy leszek oly' bátor és képviselem az egykori müncheni iskolás társakat, mert ott bizony mindenki imádta Julie-t.

Már épp megérkeztem a városba, amikor is két férfi rám támadt az állomásnál és az összes csomagomat ellopta, még annyira emlékszem, hogy dulakodás közben elesek... szerintem csúnyán beverhettem a fejem. Ó ég, mitévő legyek most!?

Se ruhám, se pénzem és még a nászajándék is oda... - hüppögtem olyan élethűen, hogy még én is elhittem a történetemet.

- Vivien kisasszony, ez borzasztó, hisz akkor önnek azonnali orvosi ellátásra van szüksége! Jöjjön be a vendégházba és amíg lepihen, addig elküldetek orvosért és szólok Júlia kisasszonynak is, hogy kalandos úton, de megérkezett az egyik régi iskolatársa is.

- Köszönöm, Ön igazán kedves, de mit fog szólni a család, hogy csak így beesek? Hiszen nem is ismerhetnek igazán... és ahogy most kinézek...

- Ugyan, ne aggódjon, mindenki örülni fog Önnek és reméljük, hamar megoldódik minden!

- Azt én is szívből remélem - sóhajtottam.

A kedves idegen egy gyönyörű épületbe vezetett be, ami, ha jól tévedek, akkor a „zöld ház” lehetett, ahol most a bábszínház díszeleg.

Vajon mit szólna a család, ha nálam lenne a telefonom és mutatnék nekik egy pár képet a Gyár Parkról és arról, hogy hogyan is néz ki 2018-ban itt most minden?

Egy kényelmes szófára lettem leültetve, amíg váraкоztam az orvosra és épp azon gondolkodtam, hogy mik is az agyrázkódás klasszikus tünetei, amikor is hirtelen kivágódott az ajtó és egy barna hajú, csicsergő hangú teremtes suhant be rajta.

Nagyon csinos volt a bordó-fűzős ruhájában és ekkor nagyon elszégyelltem magamat, mert most esett le, ahogy végignéztam magamon is, hogy én egy futónadrágban és egy #vegán feliratú pólóban feszítek.

Láttam a fiatal lányon is, hogy kissé meghökken a zilált külsőmön, de ezen túllépve kedvesen mosolyogva megszólított németül.

Jaj ne, németül beszél hozzám, mert azt hiszi, müncheni vagyok... ó jaj, mi lesz velem a kopott német tudásommal... jobb lesz, ha gyorsan magyarra váltok és Úristen! Júlia az, Júlia!!!!

- Üdv, kedves Julie, sajnálom, hogy az esküvőd előtt ilyen kellemetlenséget okozok neked, de meglepetés lett volna az érkezésem és az, hogy a müncheni festőiskolát képviselem a volt tanuló társaid nevében, de ez a meglepetés sajnos nem úgy sikerült, ahogy én elterveztem... sajnálom és megértem, ha távozásra kértek.

- Távozásraaaa? Ugyan, dehogy! Nagyon kedves vagy, hogy idáig elutaztál az esküvőm hírére és hogy ilyen kalandos utat tettél meg azért, hogy itt legyél, szóval nem is kérdéses, hogy a vendégünk vagy, de ha nem haragszol meg, megmondanád, hogy ki is vagy, mert esküszöm, nem ismerős az arcom, igaz, borzasztó az arcmemóriám.

- Az út az igazán kalandos volt, az biztos - nevettem el magamat, mert ha tudná, hogy honnan jöttem, akkor bizony ő is nevetne, mert azt hinné, hogy bolond vagyok. - Vivien vagyok és pár éve én is annak az iskolának voltam a festőtanonca, ahol te is egy rövid tanulmányi látogatást tettél a nővéreddel, de mindig csak messziről figyeltelek és bizony példaképpé nőtél a szememben a stílusod, a személyiséged és a munkáid alapján, szóval mondhatjuk azt, hogy egy ismeretlen ismerős vagyok a múltból - majdnem jövőt mondtam, sziszegtem magamban.

- Óóó, hát igazán kedves vagy - pirult el az amúgy őszinte dicséretem hallatán Júlia. - Tényleg ne haragudj kérlek, drága Vivien, de pocsék az arcmemóriám, ez az, amit mindig fel lehet róni nekem, de cserébe én is felrovnom neked azt, hogy miért nem szólítottál meg soha, ha kedves társaságnak tűntem - trillázta vidáman.

Igazi tünemény ez a Júlia, ahogy sejtettem is - állapítottam meg a tényt magamban.

- Szíves elnézésedet kérem, kedves Julie, ezért a dologért, de vigasztaljon a tudat, hogy mindig is bántam azt, hogy nem szóltam hozzád akkoriban.

- Fátylat rá és jut eszembe: hamarosan rám is, mert pár óra múlva az én drága Tádém felesége leszek, szóval kérlek, ne haragudj, ha most a mi kedves Mici nénink gondjaira bízlak, aki egyébként a világ legjobb házvezetőnője, mert valahogy menyasszonyt kell varázsoljak magamból délutánig. Nagyon örülök, hogy jobban vagy, Doktor Schuller hamarosan megérkezik ám, de addig is Mici néni felügyelete alatt a legjobb kezekben leszel és majd hozok fel neked esküvői tortát, mert szó sem lehet arról, hogy ilyen állapotban betegen táncikálj! A nászutat elhalasztottuk jövő évre, szóval holnap tudunk majd egy jót beszélgetni a festészetéről, magunkról és arról, hogy hogyan jutott el Münchenig az esküvőm híre... óóó, München, oda egyszer visszatérek!

- Vissza fogsz, Julie... - esett ki a számból az őszinte gondolat.

- Köszönöm a biztatást, de most az lesz a legjobb, ha a szobámig eljutok, máskülönben vénlány maradok - mosolygott Júlia és egy kedves kézszorítás után már el is tűnt a semmibe.

Pár perc múlva egy, az 50-es évei közepén járó hölgy érkezett hozzám, aki, ha jól sejtem, a sokat emlegetett Mici néni lehetett, de egyáltalán nem tudtam arra figyelni, amit mondott, így inkább alvást színleltem az orvos érkezéséig és közben azon gondolkodtam, hogyan fogok ebből a slamasztikából kikeveredni és legfőképpen hazajutni.

Második fejezet

A bonyodalom neve: Vivien

Doktor Schuller olyan tipikus 1800-as évekbeli kalapos doktor volt, mint amilyennek a korabeli doktorokat képzeltem el.

Kisebb Jászai Mari-díjjal felérő előadás keretein belül előadtam neki a kis történetemet, hogy az agyrázkódás gyanújára tereljem a gondolatait, ami sikerült is.

Ez könnyen ment - gondoltam magamban.

Valami fura oldatot írt fel és sajnos ágynyugalmat javasolt, így nagyon mérges voltam, hogy ha már szó szerint ennyit utaztam (igaz az időben), akkor mi a fenéért nem vehetek részt az általam úgy tisztelt Julie és Tádé esküvőjén.

Na azt már nem, Vivikém! - parancsoltam magamra. - Ezt nem hagyhatod ki, hiszen ez a kedvenc korszakod, a kedvenc helyi történelmi alakjaid, ilyen sanszod nem lesz még egy az életben, szóval hajrá és szedd össze magad!

Ijesztő volt az a gondolat, hogy honnan lesz ruhám és hogy hogyan tudok majd helytállni ebben a közegben, de a gyerekkori énem felpofozna, ha ezzel a lehetőséggel nem élnék, ha már ilyen jó fej volt velem a Sors és ide repített... vagyis azt hiszem, hogy jófejség volt tőle.

Jobban belegondolva, ha emlékeim nem csalnak, akkor annak idején azt olvastam, hogy Júlia esküvője nem Pécsen, hanem Ófüreden volt tartva egy eldugott pici kápolnában, reggel hatkor, amikor a legszebbek a hajnali fények, hogy a legkoraibb napsugarak aranyozzák be a boldogító igenüket... igen, ez annyira júliás gondolat volt, de akkor az most hogy lehet, hogy én és az esküvő is Pécsen vagyunk?!

Valamit elírtak a nagy krónikások az bizonyos, de egy a lényeg, hogy hamarosan részese lehetek ennek a nagy napnak, legyen az bárhol is.

Mici néni segítségét kérve üzentem a családnak, hogy sokkal jobban érzem magam és részt szeretnék én is venni a ceremónián, csak sajnos minden holmimat ellopták, így nem tudok az eseményhez illően felöltözni és bár resteltem, de tudnának-e nélkülözni egy pár ruhát a részemre.

A válaszüzemre nem kellett sokat várnom, ugyanis Mici néni kisvártatva egy halom ruha alól kukucskált ki felém, amelyeket Júlia és a nővére ajándékozott nekem a saját ruháikból, amelyek Júlia szerint amúgy is jobban illenének hozzám... hát végem van, micsoda tündér, hogy pár perc ismeretség után ilyen kedves velem.

Nagyon szégyelltem magamat, hogy hazugsággal indítottam ezt az ismeretséget, de mégis mit mondhattam volna, hogy: Helló, Vivien vagyok a jövőből és kislány korom óta a családod nagy tisztelője vagyok és amúgy mindent tudok rólatok.

Uh, vajon melyik tébolydába vittek volna?

Ebben a kényes helyzetben csak ez volt az egyetlen járható út és legalább egy kicsit tudom majd segíteni a családot a jövőjükkel kapcsolatban, ha már úgyis tudom a jövőt... vagy szabad egyáltalán ilyet tenni?

Nem volt sok időm ezen morfondírozni, mert Mici néni rám szabadított két fiatal öltöztető-lányt, akik úgy befűztek egy indigókék, selyem, földig érő szoknyába, hogy majdnem kiugrottak a szemeim.

A hajamat fel akarták kontyozni, de mondtam, azt majd megoldom én... kizárt, hogy kontyot viseljek, az nagyon nem az én stílusom, plusz borzasztóan is állna a szögletes arcformámhoz.

Kifésültem a vállig érő rozsdabarna hajamat, a frufrumat picit oldalra igazítottam és egy kis búzavirágot tűztem bele a vázából és hoppá! már kész is a ceremónia-szett.

Magam is meglepődtem, amikor belenéztem a tükörbe, hogy milyen elegánsan festek.

Meg tudnám szokni ezt a stílust, mindig is tudtam, hogy rossz korba születtem - kacagtam fel hangosan.

Hajnali 6 helyett este 6-ot ütött a toronyóra és Pécs összes órája.

A Morvai Gyár hatalmas udvara, ami szinte felért egy parkkal, gyönyörű szép pompában díszelgett.

A körülbelül 20 fős vendégsereg fehér székeken ült, amelyek előtt egy gyönyörű fehér kálákkal díszített boldogságkapu állt, amely már csak az ifjú párra várt.

Annyira családias volt a hangulat, ami miatt én egy igazi álnok, hazug betolakodónak éreztem magamat a vendégek között és nem értettem, hogyan lehet ilyen jóságos ez a család, hogy egy ilyen átlátszó sztorival érkező idegent ilyen kedvesen befogad, pedig gyakorlatilag csak pár órája ismernek, de ez az ismeretség is eléggé zavaros.

Lelkiismeret-furdalásom mardosó örvényéből a büszkén és daliásan lépkedő vőlegény látványa szakított ki, akit egy finom megjelenésű úrihölgy kísért végig a boldogsághoz vezető úton.

Ha jól tippelek, akkor ő Teodóra asszony lehet, Júlia anyukája, mert Tádé szülei külföldön éltek és csak az esküvő után értesültek annak idején a jó hírről.

Ahogy jobban elnéztem a hölgy vonásait, egyből bizonyossá vált a számomra, hogy Teodóra asszony az, mert sok korabeli képet láttam már róla.

Kisvártatva hárfaszó mellett megérkezett édesapja oldalán a menyasszony is, aki egyszerű, ámde csodálatos, egyenes vonalú csipkeruhában tündöklött és olyan volt, mint egy tündér.

A szertartás annyira megható volt, hogy többször is a könnyeimmel küszködtem.

A fogadalmi beszédek és a mindent megpecsételő csók után az atya férjnek és feleségnek nyilvánította a boldogságtól szinte aranyfényben sugárzó ifjú párt, akik végezetül fehér pillangókat reptettek, hogy boldogságuk hírét szerteszét repítsék.

Az esküvői vacsora és fogadás helyszínéül is az udvar szolgált, ahol a fák árnyékában roskadásig megterített asztalok várták a vendégeket.

Az augusztusi este kegyes volt a vendégsereghez, mert igazán kellemes volt a hőmérséklet és érdekes módon egyetlen egy szúnyog sem döngicsélt bele az idilli hangulatba.

Kicsit feszengve éreztem magamat, hogy bár az egész családot ismerem, de elvileg ugye mégsem. Nem találtam a helyemet, nem tudtam, kihez hogyan szólhatnék és őszintén szólva, amúgy sem voltam egy új társaságban könnyen oldódó emberke. Szívem szerint csendben meghúzódtam volna egy fa árnyékában, de nem lehetek gyáva, amikor itt lehetek a példaképem esküvőjén 1883-ban!

Amint kicsit eloszlott a „tömeg” az ifjú pár mellől, oda ugrottam melléjük, hogy gratuláljak nekik.

- Kedves Julie és Tádé! Kérlek, engedjétek meg, hogy szívből gratuláljak nektek és sok boldogságot kívánjak! Ahogy rátok nézek, tudom, hogy hosszú-hosszú éveken át boldogok lesztek és hamarosan gyerekzsivaj tölti majd meg az újdonsült házatokat! Olykor sok időt kell várnia az embernek arra, hogy megtalálja az igazi társát, de bármilyen messziről is sodort egymás útjába Titeket az élet, azt kell mondjam, megérte egymásra várnotok! Nemcsak az életben, hanem a munkában és mindenben támogassátok a másikat, tudom és érzem, hogy egymás legnagyobb szövetségesei lesztek! - mondtam elérzékenyülve.

Júlia és Tádé egyszerre meghökkenten és meghatottan hallgatták a szavaimat, láttam rajtuk, hogy nem tudják ezt a hirtelen rájuk zúdított mindenséget hova tenni, főleg egy idegentől, de nagyon jólesett nekik, az már egyszer biztos.

- Köszönjük, kedves...

- Vivien - segítette ki Júlia az újdonsült férjét.

Ahelyett, hogy hagytam volna őket még bármit is mondani, hirtelen ötlettől - egy nagyon modern és nem ide illő ötlettől - vezérelve megöleltem őket, úgy egyszerre egy nagy hármas ölelésbe fojtva magunkat, mint ahogy azt a barátok szokták csinálni a bulikban.

Meglepetésemre visszaöleltek mindketten és utána összenéztünk és egy hatalmasat kacagtunk.

- Nem mindennapi lány vagy te, Vivien Münchenből, de örülök, hogy itt vagy velünk és megismerhettelek. Remélem, azt a pár napot, amit még velünk töltesz, kihasználhatjuk arra, hogy jobban megismerhesselek, mert azt kell mondjam, hogy te is hasonlóan csacska vagy, mit én - mondta Júlia.

- Ámen - bólintottam büszkén és legszívesebben újra megölelgettem volna őket, de ekkor hirtelen a semmiből a nagy Morvai család feje lépett mellénk.

Majdnem elájultam, olyan kislányos zavar fogott el, éreztem, hogy a torkomban dobog a szívem.

Úristen, Morvai Vencel áll mellettem, a gyáralapító, az ikon, a városom megbecsült díszpolgára, akinek a nevét viseli egy emléknegyed, utcák, saját szobra van és egy igazi legenda, én meg csak egy kis fizioterapeuta vagyok... jesszusom, mit is mondhatnék én neki?

Nem volt túl sok időm ezen töprengeni, mert a mi temperamentumos és cseppet sem időhúzó Julienk egyből bemutatott az édesapjának.

- Édesapa, hadd mutassam be Önnek az újdonsült legjobb barátnőmet, Vivient, aki Münchenből izzította a kémhálózatát, hogy az én titkos esküvőmön itt lehessen - mutatott be viccesen Júlia.

- Örvendek, kisasszony, szerény személyem Morvai Vencel lenne - csókolt kezét Morvai Vencel, igen Ő!

- Hát menten elájulok - szakadt ki belőlem hangosan az örvendező gyerekkori énem hangja.

- Óóóó, csak nem rosszul van, kedves Vivien? - érdeklődött Tádé udvariasan.

- Gondoltam én, hogy korai a mókázás egy fejsérülés után - dorgált meg Júlia. - Képzeld, édesapa, Vivient érkezésekor kirabolták és elég csúnyán meg is sérült.

- Igazán, így történt kisasszony? - kérdezte meghökkenten Morvai úr.

- Így igaz, uram, de most már jól vagyok, csak ennem kell egy pár falatot és minden rendben lesz - mentettem ki magamat a beszélgetésből.

- Jó étvágyat, fogyasszon bőséggel - harsogták szinte egyszerre.

- Köszönöm - és már sprinteltem is az asztalok felé, kimentve magamat a beszélgetések alól, hiszen úriemberek és úrihölgyek teli szájjal nem beszélnek.

Csalódottságomra húskölteményektől roskadozott az asztal és a gyümölcstálak már le lettek fosztva és csak pár szőlő árválkodott már rajtuk, amelyeket épp egy szemtelen légy csókolt körbe.

- Ah, éljen a vegánság - mordultam fel hangosan.

A bal oldalam felől ekkor hirtelen egy hang szólt felém kérdően:

- Elnézést, hölgyem, de mi az a vegánság?

- A tüskésit, hogy már megint magamban beszélek - csattantam fel. - Elnézést uram ez csak egy müncheni művészeti kifejezés - próbáltam magamat kimenteni a pácból a meglepően helyes fiatalember előtt.

- Milyen művészeti kifejezés, ha szabad tudnom? - kíváncsiskodott tovább a férfi.

- Nem hiszem, hogy önt ez érdekelné - próbáltam lerázni, mire ő tovább folytatta.
- De érdekel, higgye el, főleg, ha egy ilyen kellemes teremtség szájából hallhatja az ember, mint amilyen ön.
- Férfiak... maguk aztán tudom, hogy csak mire tudnak gondolni, de hogy még ebben a korban is ilyen nyomulások legyenek - hördültem fel durcásan.
- Ebben a korban... kisasszony maga nagyon vicces!
- Maga meg nem a művészetek után érdeklődik!
- De bizony, hiszen a név kötelez.
- Miért, tán' maga Morvai Miklós?

- Hát őszintén meg is lepődhetnék, kisasszony, a helyes felismerésén, ha nem ismerne mindenki engem ebben a városban és nem a nővérem esküvőjén lennénk vendégek, de így nem tett akkora felfedezést, mint amekkorának érzi a sikerét - nevetett szinte pofont követelően cinikusan a férfi.

Gratulálok, Vivien, korholtam magamat magamban, hogy nem sikerült felismernem a legfiatalabb csibészes mosolyú Morvait... hát én is tudom, hogyan kell indítani a bemutatkozást ebben a családban, az már fix.

- Miből gondolja, uram, hogy nekem ismernem kellene Önt, hiszen, ha nem tudná, én Münchenből érkeztem, abból a városból, ahol Morvai Miklós neve nem sokat mond - durcáskodtam, pedig tudtam, hogy csak szépen be kellene fognom a számát.

- Nézzünk oda, bájos idegen hölgy Münchenből, akkor az hogy lehet, hogy az imént mégis ráhibázott arra, hogy ki vagyok?

- Maradjunk annyiban, hogy lehet, hogy jóstehetség vagyok - fújtattam mérgesen.

Ezt a kijelentésemet Miklós már nem bírta ki nevetés nélkül és békejobbot nyújtva kérte, hogy kezdjük újra a bemutatkozást.

Viccesen beállt újból a bal oldalamra és feltette újból a kérdést, hogy mi az a vegánság.

A haragom teljesen elszállt, amint ránéztem az álkomoly mosolyra húzódó arcára és gyorsan újból bemutatkoztam neki.

- A vegánság jelen esetben jelentse azt, hogy mi az a téma, amivel ne kezdünk el egy csevegést - csicseregtem viccesen. - Egyébként Schwartz Vivien vagyok, örvendek, uram, a szerencsés véletlennek!

- Hát még én mennyire örvendek, kisasszony! Morvai Miklós vagyok, az örökké kíváncsi természetű jövődöbeli gyártulajdonos, a szerény, a vicces és az a szerencsés, aki holnap Önnel vacsorázik - kacsintott rám huncutul.

- Kedves Miklós, ha a vacsoráját is ilyen gyorsan akarja majd elfogyasztani ahogy az ismerkedésben halad, akkor hamar megnyomja majd a gyomrát! - kacsintottam rá vissza.

Magam sem hittem el, hogy a közismerten huncut Morvai Miklóssal flörtölök, ezért jobbnak láttam, ha valahogy lerázom. Épp, amikor már a menekülési útvonalamat terveztem, Teodóra, Miklós nővére, mint egy megmentő odaszegődött hozzánk.

- Üdvözlöm, Vivien, Morvai Teodóra vagyok, ennek a széltolónak és az ott táncikáló nemrég férjhez ment tündérnek a nővére. Júlia annyit áradozott az előbb az ön kedves kisugárzásáról, hogy úgy gondoltam, hogy ha már roppant illetlen módon senki sem mutatott be minket egymásnak, akkor majd én megteszem a kezdő lépéseket, de látom, épp meg is mentettem önt az öcsém fárasztó fecsegésétől - csipkelődött Teodóra az öccsével.

- Khmm, én pedig úgy látom jobbnak, ha hagyom a hölgyeket elveszni a csevegésben, akkor holnap, kedves Vivien! - hajolt meg viccesen Miklós és mire válaszolhattam volna neki, már el is tűnt a semmibe.

- Elnézést kérek az öcsém viselkedése miatt, ha esetleg tolakodó volt, de amúgy nem egy izgága ficsúr ám, hanem csak egy nagyra nőtt gyerek, akinek a szíve is hatalmas!

- Ugyan, semmi baj, nagyon kellemes társaság volt és örülök, hogy megismerhettem önöket. A férje merre van, ha jól tudom, geológus, ugye?

- De jól informálta Julie. Jakab épp nagy világmegváltó beszélgetést folytat jó apánkkal a gyár kapcsán... szegény Tádé, nem is tudja, mibe csöppent bele.

- Ó, szerintem nagyon jól tudja majd kezelni ezt az új helyzetet és kreatív ember lévén igen nagy hasznára lesz majd a gyárnak - mondtam sokat sejtetően.

- Julie nem tévedett, amikor végtelenül pozitív természetűnek írta le Önt, kedves Vivien. No, de ha nem bánja, azért csak szeretnék Önről majd többet is megtudni ezen kellemes tulajdonságán kívül, ezért engedje meg kérem, hogy holnap délelőtt egy teázással egybekötött festegetős csevejre invitáljam... ha nem tévedek, akkor Ön is festő, ugye?

- Ó, nagyon kedves! Örömmel elfogadom ezt a szívélyes invitálást és természetesen ott leszek - mosolyogtam kényszeredetten és gyorsan átvágtattam a tömegben, meg sem állva a szállásomig, mert ez a mai nap már túlontúl is sok volt nekem.

Szédelegve-émelyegve hámoztam ki magamat a ruhámból és úgy zuhantam rá az ágyra, mint egy súlyos fadarab.

Mihez kezdek most, hogyan fogom itt napokig eljátszani azt, hogy ebből a korból származom, müncheni vagyok és még festeni is tudok?

Istenem, de hiányzik most a telefonom, illetve egy nagy adag vegán fagyi, amibe bele tudnám fojtani a bánatomat... hogy keveredhettem ilyen kalamajkába?

Sürgősen el kell jutnom a kúthoz, ahonnan az a furcsa forrás ered, mert ha sokáig itt maradok, akkor még a végén teljesen felkavarom a Morvai család életét, amit nagyon nem szeretnék.

Sokáig agyaltam még a holnapi nap lehetséges alakulásán, aztán úgy döntöttem egy gyors felfrissítő tisztálkodás után, hogy inkább az alvás biztos nyugalmaiba helyezem magamat.

A reggel sürgető napsugarai forrón cirógatták az arcomat, figyelmeztetve arra, hogy minél előbb ki kell kászálódnom az ágyból.

Nem akaródzott elkészülni, mert tudtam, hogy nem lesz valami fenomenális ez a mai nap és még csak esélyem sincs arra, hogy eljussak a csodakúthoz, hacsak Morvai Miklós nem oda szervezi a vacsorát - nevettem el magamat.

A Júliáéktól kapott ruhák közül egy egyszerű szabású, méregzöld ruhára esett végül a választásom, ami meglepően jól kiemelte a szemem és a hajam színét. A hajamat egyenesre fésültem és egy hajpántnak kinéző hajdísszel dobtam fel.

Igaz, ami igaz, nem a kornak megfelelő frizuradivat az én szögegyenes frufrum, de hátha divatba hozom majd - kuncogtam magamban.

Fogalmam sem volt, hogy hova menjek, mit kellene csinálnom, főleg, hogy az este olyan illetlenül sietősen távoztam, így hosszú percekig csak toporogtam az ajtóban, mielőtt kiléptem volna rajta.

Szerencsére a kedves Mici néni arca volt az első, amit megláttam, így megnyugodtam, hogy most már nagy baj nem történhet.

Mici néni mögül ekkor hirtelen az a furcsa fiatalember bújott elő, akibe tegnap elsőik között botlottam bele... mondhatni ő volt a megmentőm, már ha ebben az esetben létezhet olyan, hogy megmentő.

Mire megszólalhattam volna, már ott is termett mellettem, kezét csókolva és érdeklődve, hogy jól érzem-e magamat.

- Köszönöm most már kitűnően vagyok, kedves uram, és elnézést kérek a tegnapi furcsa viselkedésemért. Nézze ezt el nekem, ez mind a sokknak volt betudható.

- Semmi baj, Vivien kisasszony, igazán örülök, hogy jól van. Egész este nem tudtam aludni, mert Ön járt az eszemben... persze úgy értem, hogy aggódtam Önért - pirult el hirtelen a férfi.

- Igazán nagyon kedves és jószívű, köszönöm az aggódást... hogy is szólíthatom?

- Ó, Ön pedig nézze el nekem a sutaságomat... a tegnapi furcsa találkozásunkkor be sem sikerült mutatkoznom... Várdai Dénes vagyok, fazekas tanonc és másodállásban parkgondozó és nem melleleg ennek a tüneményes hölgynek a kisebbik fia.

- Örvendek, Dénes, örülök, hogy most már nevet is köthetek a megmentőm személyéhez, annak pedig különösen örülök, hogy ilyen kedves édesanyja van, mint a Mici néni.

Összemosolyogtunk mindhárman és mire szóhoz jutottam volna újból, Teodóra már be is robbant a főajtón és siettetve jelezte, hogy várnak reggelire a család főhadiszállására a nagyházba.

- Remek, köszönöm a meghívást, egy perc és jövök! - jeleztem vissza és éreztem, hogy megremeg a hangom, mert tudtam, hogy ez a reggeli nem egy egyszerű reggeli lesz.

Óóóó, Istenem, csak ne húshalmok legyenek feltálalva, mert abból nehezen fogom kimagyarázni magamat, hogy miért nem fogyasztok húst... de úgy sejtem, lesznek ettől nagyobb problémáim is.

Imbolygó térdekkel vonultam végig az udvaron Dénessel, aki volt olyan kedves és elkísért a Morvai nagyház bejáratáig.

Végig csacsogott, de semmit sem fogtam fel belőle, amit nagy valószínűséggel észre is vett, mert mielőtt bekopogtam volna az ajtón, finoman megfogta a kezemet.

Lágy és meleg volt az érintése és a szép mandulavágású kék szemeivel olyan mélyen nézett bele a szemeimbe, hogy ez sem sokat segített a szédülésem enyhülésén.

- Vivien kisasszony, látom, hogy nincsen jól. Olyan, mint egy elveszett kismadár, aki most esett ki a fészekből. Ha bármiben tudok segíteni, kérem, csak szóljon bátran! Nem tudom megfogalmazni, hogy miért, de érzem, hogy valami bántja... csak azt szeretném, ha tudná, hogy bennem megbízhat... még ha ez így egy röpke ismeretség után nem is annyira hihető, de attól még így van.

- Köszönöm, Dénes, ez igazán sokat jelent - és őszintén így is éreztem. Borzasztóan jól estek a kedves szavai, szinte szomjaztam már a gyengédségre egy ilyen kusza nap után és automatikusan a korhoz nagyon nem illően hálaöleléssel támadtam le a férfit, aki nagyon meglepődött ezen, de visszaölelt.

Hosszú percekig álltunk így, mire hirtelen kinyitódott a főbejárati ajtó és Morvai Miklós rosszálló torokköszörülésére lettünk figyelmesek.

Egyből szétrebbentünk, mint akik valami szégyenletes dolgot tettek és Dénes egy gyors elnézés-kéréssel és egy fejbiccentéssel távozott is.

Én pedig egyedül maradván néztem szembe Morvai Miklóssal és a családja felé vezető főbejárattal.

- Szép jó reggelt, Vivien kisasszony, de látom Önnek már jól is kezdődött a napja! Mondja csak, tán ismeri a Várdai fiút régebb óta vagy Münchenben öleléssel köszöntik az embert, mert ha igen, akkor nosza rajta, nálam se fogja vissza magát - hunyorgott rám pimaszul.

- Jó reggelt, Miklós úrfi - és csak azért is jól megölelgettem.

Éreztem rajta, hogy nagyon meglepődik, de természetesen jó határozottan visszaölelt.

- Szeretnék Münchenben élni, ez már bizonyos, ha ilyen kedves köszöntések alakultak ki ott azóta, amióta nem jártam arra - mondta cinikusan és már tessékelt is közben befelé. - Jöjjön csak, Vivienem, erre van az étkező, ahol már mindenki izgatottan várja Önt, hogy végre kicsit jobban szemügyre vehessük ezt a furcsa jövevényt.

- Ó, de kedves megszólítás, Miklós... furcsa jövevény... máris jobban érzem magamat ettől... ja, nem!

Ahogy beléptünk az étkezőbe, egyből pompás látvány tárult elém.

Egy hatalmas nagy diófa asztalt ült körbe a Morvai család, a falakon gyönyörű festmények sorakoztak, az asztalon pedig mives kerámiák.

Az asztalfőnél természetesen Vencel úr ült, jobbán a felesége, Teodóra asszony, balján, ha jól sejtem, Miklós helye várta a vendégét, közvetlenül mellette pedig Júlia és Tádé ült, a túloldalon pedig Teodóra árválkodott... vajon az ő családja miért nem csatlakozott?

Fogalmam sem volt róla, miért lehetett ez így, de ha jól tippelek, akkor most én fogok Jakab helyén ülni... juhúú!

Amellett, hogy fogalmam sem volt az úri etiketről, még az is lesokkolt, hogy ahogy sejtettem, húsételek sorakoztak szinte mindenütt.

Hogy lehet a napot ilyen kiadós étkezéssel indítani? - gondoltam magamban és végül megnyugodva konstatáltam azt a tényt, hogy szerencsére pirítós és lekvár is akad az asztalon.

Próbáltam jól teletömni a számat, hogy minél kevesebbet kelljen beszélnem, de persze hogyan is képzelhettem azt, hogy ez sikerülni fog, hiszen nem azért hívtak át reggelizni Morvaiék, hogy a csámcsogásomat hallgassák.

Éreztem, hogy az arcomat és a mellkasomat égető pír borítja el, szerintem hasonlóan érezhették magukat azok is, akiket vallatásra vittek, mert bizony jócskán záporoztak felém a kérdések... hát sok szerencsét nekem ahhoz, hogy ezt most megússzam lebukás vagy kirúgás nélkül!

Természetesen Miklós úrfi volt az - ki más? - akitől a legtöbb „vallató kérdés” érkezett felém, de nem hagytam magamat... próbáltam arra koncentrálni, hogy ez most egy olyan játék, mint régen a M.A.G.U.S. játékok voltak és én vagyok a mesélő, akinek nagyon erősen kell tartania a történet „vezető szálát” és nem térhetek el a feladattól, ami jelen esetben az volt, hogy elhitessem velük azt, hogy Schwartz Vivien vagyok Münchenből és ebből az évszázadból.

- Vivien, mondja csak, Ön mióta él Münchenben és hogyhogy ilyen jól beszéli a magyar nyelvet? Ha szeretné, akkor megtiszteljük azzal, hogy az anyanyelvén szólunk Önhöz, ugyanis gyerekkorunk óta kiválóan beszélünk mi is németül, hála a szüleinknek, akik nagy gondot fordítottak a taníttatásunkra - ecsetelte incselkedően Miklós.

- Köszönöm, de miattam igazán nem szükséges német nyelvre váltaniuk, hisz végre örülhetek a magyar szónak! Képzelse, kedves Miklós úrfi, a szüleim magyar kereskedők voltak, akik Münchenbe költöztek ki, így otthon szinte mindig magyarul beszéltünk. Nagyon régen voltam már itthon, hiányzott a hazám és ezért is örültem annak, amikor megtudtam, hogy magyar lányok jöttek a művészeti iskolába, mert reménykedtem, hogy összebarátkozhatok velük, csak hát ugye eléggé félenk voltam...

- Félénk, maga? - nevetett fel az ifjabb Morvai. - Hát, Vivien kisasszony, magáról minden eszembe jut, csak a félénkség nem... gondoljon csak vissza az első találkozásunkra.

- Elég fiam, nem szemtelenkedünk egy fiatal hölgyel, főleg nem az én jelenlétemben - szólt közbe komoly hangon Vencel úr. - Vivien kedvesem, nézze el a fiam olykor kissé furcsa modorát! Nem akarok hasonlóan kíváncsi természetűnek tűnni, de még sosem hallottam Schwartz nevű kereskedő famíliáról, akik emigráltak Münchenbe.

- Morvai úr, minden tiszteletem, de valószínűleg azért nem hallott rólunk, mert nem Pécsről származunk és nem ugyanazon a területen voltak az érdekeltségeink. Ám, ha már az a megtiszteltetés ért, hogy Önnel reggelizhetek, akkor mesélne nekem kicsit a festészet iránti szeretetéről, esetleg mutatna pár festményt, amit Ön készített, mert tudom, hogy Önnek is örök szerelme a festészet - vettem be minden tudásomat azért, hogy végre elterelődjön rólam a figyelem.

- Ez igazán kedves kérdés és megvallom, meglepő is, hogy ennyi mindent tud rólam, mert nem emlékszem, hogy említettem volna azt, hogy festészettel is foglalkozom.

- Ó, uram, hisz mindenki tudja, ki az a Morvai Vencel és ha már a házában vendégeskedem, akkor ott bizony még több mindent hall róla az ember - tereltem tovább ügyesen a beszélgetést.

- Ej, Mici néni vagy Dénes mennyire pletykás már, de mi is nagyon annak tűnhetünk, mert csak locsogunk és a teánk már ki is hűlt, szóval egészségünkre és együnk tovább - viccelődött Júlia, aki így akarva-akaratlanul megmentett a további kínos csevegéstől.

A reggeli ezek után már normális mederben folyt tovább, Teodóra asszony egy szót sem szólt hozzám, csak kissé komoran méregetett, a férfiak elmerültek a gyári témákban, mi lányok pedig arról beszélgettünk, hogy milyen szép is a nyár, mint évszak.

Reggeli után Júlia és Teodóra elkapott, hogy egy óra múlva várnak a kert déli oldalán a nagy lombos fák alá egy kis festegetéssel egybekötött lányos csevejre, mert szerintük az a hely a legalkalmasabb az állványok elhelyezésére és az alkotói folyamatokhoz.

Én meg a festés - gondoltam magamban. Nem tudom, hogy ebből hogy húzom ki magamat, de egy erős fejförccs segíthet, vagy az csak gyanús lenne?

Nem tudtam, mitévő legyek, de még nyertem egy órát arra, hogy kitaláljam a megmentő tervemet.

Gyorsan - még mielőtt több kérdés érkezhetne felém - visszaviharzottam a vendégházba és lehuppentam a nappali közepén található kanapéra jól kizokogni magamat.

Nem tudom miért - vagyis persze, hogy tudom miért - de egyszerűen vulkánként tört ki belőlem a sírás.

Imádom ezt a kort, tisztelem és szeretem ezt a családot, de én nem vagyok idevaló... mi van, ha valami olyasvalamit teszek az ittlétemmel, ami teljesen felkavarja a család és ezáltal a város életét is?

Ezen kattogok, amióta csak ide sodort a Sors... most először félttem, amióta itt vagyok, hogy ebbe bele fogok örülni.

Nagy könnyzáporom közepette észre sem vettem, hogy Dénes bejött a szobába és aggódón odatelepedett mellém.

- Kopogni már nem is illik tán? - kérdeztem hüppögve. - Ez a kor híresen udvarias etikettje, hogy rárontunk arra, aki kiszolgáltatott helyzetben van?!

- Elnézést, Vivien kisasszony, de én kopogtam, csak nem hallotta a zokogásától... egyszerűen csak aggódtam, de el is mehetek, ha gondolja.

- Neee, maradj kérlek és bocsánat a mogorvaságomért! Egyébként meg tényleg hagyjuk ezt a kiasszonyozást, rendben? Én Vivien vagyok, te pedig Dénes, jó lesz így?

- Ha valaki ilyen gyönyörű szemekkel néz rám akkor lehet-e nemet mondani neki, kedves Vivien?

- Most aztán igazán gyönyörű lehet a szemem... a szétsírás művészetének tükre... ilyen címmel akár festhetnél róla egy képet is, Dénes, ha már ennyire megihletett - mondtam most már kicsit vidámabban.

- Festenék én, de tudod, én fazekas tanonc vagyok és nem díszítő vagy festő - vágott vissza viccesen Dénes.

Kicsit már kezdtem jobban érezni magamat, hiszen nagyon kellett már mellém egy kedves ismeretlen ismerős, akinek a vállára borulhatok.

Így aztán gondoltam egyet és úgy voltam vele, hogy jobb, ha egy kicsit jobban megismerem ezt a kedves idegent.

- Mesélj, kérlek, egy kicsit magadról, hadd legyen jobb kedvem! Miért pont a fazekasság és miért pont itt? Nem szeretnél volna kicsit máshol szerencsét próbálni, nem vonz az új világ kalandja?

- Ó, Vivien, nem olyan izgalmas az én életem, hogy ettől jobb kedvre derülj, de ha ezáltal kis esély is van arra, hogy jobb legyen a hangulatod, akkor rajtam ne múljon!

20 éves vagyok, és szinte itt nőttem fel a gyárban, a Morvai család mondhatni a második családom, mert bár a szolgálójuk vagyok, de mindig nagyon kedvesen bántak velem.

Biztos megélhetést szerettem volna magamnak és adta magát a dolog, hogy ha már így alakult, hogy Morvai úr kedves árnyékában nőhettem fel, akkor dolgozhatnék akár én is náluk.

Kisfiúként mindig is érdeklődve figyeltem a fazekasokat a munkájuk közben és varázslatnak hittem azt, ahogy finom mozdulatokkal kancsókat, vázákat és edényeket varázsolnak agyagból, vízből és szinte a semmiből.

Elkezdtem őket utánozni a sárban, amikor is Vencel úr meglátott és biztatott, hogy nekem nem a sárban van a helyem.

Nagyon sok mindent megmutatott nekem és már nem kellett többé besurrannom a fazekas-műhelybe, hiszen meghívott kis „vendég” lettem itt.

Hát röviden így kezdődött a szeretetem a kerámiák és a fazekasság iránt... jó anyám mindig mondogatja, hogy esélyem sem volt más sorsra, mert akit egyszer elkap az alkotás iránti vágy, az a megszállottja lesz és itt az állandó agyaggözben nem volt menekvésem ez elől.

- Hát ez igazán bájos történet és dicséretes, hogy kitartasz az álmaid mellett és elszántan haladsz felfelé a ranglétrán. 20 évesen még nem gondolkodtál el azon, hogy családot alapíts, vagy van esetleg már egy leányzó akinek hamarosan gyárthatod a szebbnél szebb kerámiákat porfogónak? - viccelődtem, de amint feltettem, a kérdést rájöttem, hogy ez nem 1800-as évekbeli kérdés és kicsit tolakodó és illetlen is egyben, de már kimondtam, ez van.

Nem akartam rosszat csak tényleg kíváncsi voltam erre a kedves fiúra, aki mellettem állt ebben a furcsa helyzetben és tudtam, hogy ezekben az időkben 20 évesen már bőven lehetett akár családja is egy férfinak.

- Óóó, hát öööö... arra kíváncsi, hogy udvarolok-e valakinek... hááát.

- Bocsánat, Dénes, ne haragudj kérlek, ez igazán nagy illetlenség volt a részemről, nem kell erre válaszolni, inkább ígérd meg, hogy megmutatod a munkáidat, ha egyszer ráérsz, mert nagyon kíváncsi lennék arra, hogy milyen fazekas fiút nevel ki Morvai úr a jövőnek és a gyárnak - próbáltam menteni a menthetőt.

- Semmi baj, Vivien, az a helyzet, hogy nem igazán volt időm foglalkozni azzal, hogy udvarolgassak hölgyeknek, mert bevallom, engem teljesen lekötnek az álmaim. Nem sűrűn szoktam erről beszélni, mert egy olyan fájó seb, amit nem akarok feltépni, de pár évvel ezelőtt volt egy jegyesem, akit elvitt a tüdőbaj, mielőtt összeházasodhattunk volna. Anna halála óta nem akartam többet a szerelemre gondolni, inkább a munkával és a tanulással kötöttem össze az életemet, mert még egy ilyen szerelem nem igazán hiszem, hogy nőhet újból a szívemben és ha nőne is, akkor sem szeretném azt, hogy újból összetörjön az amúgy is repedezett szívem, mert azt már nem élném túl.

- Jézusom Dénes, ne haragudj... Úristen, én nem tudtam... én nem akartam... akkora tapintatlan bunkó vagyok... bocsáss meg - suttogtam, de már potyogtak is újból a könnyeim.

Nem gondoltam, hogy így belekérdezek valamibe... hogy lehetek ennyire szerencsétlen - dúltam-fúltam magamban.

- Ne sírj, nem tehetsz róla, nem tudhattad, de ne szomorkodjunk, mert az nem változtat semmin... inkább éljünk vidáman és próbáljuk meg élvezni az életet, jó?

- Most először tegeztél le, Dénes! - rökönyödtem le. - Szóval akkor nincs harag?

- Miért lenne harag? Julie kisasszonyéknál viszont lesz, ha nem kezdesz el gyorsan készülödni a festegetéshez, mert már csak 20 perced van elkészülni és ilyen kisírt szemekkel mit gondolnak majd, ha meglátnak... pláne édesanyám, aki szerintem már itt izgul az ajtó előtt, hogy mi van. Még a végén kikapok tőle, hogy mit tettem veled, hogy így megríkattalak - viccelődött.

- Hahaha - mondtam és automatikusan megdobtam egy párnával.

- Ajajj, ez már megint nem volt túl ideillő viselkedés, bocsánat! - aggodalmaskodtam.

- Ha harc, akkor legyen harc, igaz leányokkal nem szoktam párnacsatázni - nevetett Dénes és már abban a pillanatban landolt is felém egy hatalmas párna.

A nagy nevetgélést és dobálózást Mici néni szakította félbe rosszállóan, hogy ideje lenne elindulnom.

Én pedig, mint a jó, szófogadó kislányok, elindultam készülödni, de előtte még elköszöntem Dénestől egy öleléssel.

- Köszönöm, hogy ilyen jó vagy hozzám, igazán remek ember vagy és biztos vagyok benne, hogy fantasztikus fazekas leszel, nagyon megérdemelnéd a boldogságot!

- Most már kezdek hinni benne, hogy ez egyszer valóra válhat. Este találkozunk a kertben és elviszlek a nagyműhelybe egy kis meglepetésre - súgta a fülembe.

- Rendben, akkor este - pirultam el szégyenlősen és még akkor is éreztem a pírt az arcomon, amikor már rég becsukódott az ajtó Dénes után.

Épp a frizurámat próbáltam helyrehozni, amikor Mici néni lépett be hozzám ismét.

- Kisasszony, lehetne egy kérésem Önhöz ha megengedi?

- Persze, drága Mici néni, mondja csak!

- Nem szeretném megsérteni Önt, de megkérhetném arra, hogy nem szentel figyelmet a fiam érdeklődésének, amit az Ön irányába mutat? Nem akarom, hogy sérüljön, mert még egy szívfájdalmat már nem bírna ki... és én sem bírnám ki azt, hogy szenvedni látom, mert tudja, ő egy igazán jó gyerek! Sokkal kitartóbb és szorgalmasabb, mint a bátyjai, akik a kocsmázást és a kártyát többre becsülik, mint a családot...

- Én megmondom őszintén, nem értem, hogy Mici néni mit akar tőlem... nem tettem semmit, csak beszélgetünk a Dénessel, egy kedves új barát, igazán nem értem, miért kellene kerülnöm Őt.

- Nézze, kisasszony, én úgy ismerem a fiamat, mint a tenyeremet, furcsa lehet, de ő egy igazi művészlélek, aki hamar elvesz az érzelmek világában. Anna elvesztése óta bezárkózott és

csak a tanulásnak és a munkának élt, de most azt kell lássam, hogy kezd újból kinyílni a szíve, de nem a megfelelő személynek... ahogy ma Önre nézett...

- Már elnézést, Mici néni, de butaság azt gondolni, hogy 1,5-2 nap alatt majd pont belém fog szeretni a fia... most kicsit meg is sértődhetnek azon, amiket mondani tetszett, de tudom, hogy az aggódó anyai szív beszél Önből, de megnyugtatom, hogy a fiával csak barátilag érdeklődünk egymás iránt, plusz én hamarosan hazatérek, szóval nincs miért aggódnia.

- Láttam azt a tekintetet, ahogy Önre nézett és abban minden benne volt, szóval, könyörgöm, higgyen nekem! Ha picit is megkedvelt engem vagy őt, akkor abban a kis időben, amit még velünk tölt, kérem, próbálja meg elkerülni a fiamat.

- Nem ígérhetek semmit sem, mert ő az egyetlen ember, itt aki kedves volt velem...

- Ne legyen önző, kérem - fojtotta belém a szót Mici néni.

Ledöbbsentem a mogorvaságán, de valahol megértettem... igaza volt, önző vagyok, mert kell valaki, aki mellettem áll, hogy ne érezzem magam egyedül ebben az időutazásos katyvaszban és ő csak meg akarja védeni a fiát attól, hogy csalódjon valakiben, akit igazándiból nem is ismer.

Nem tehetem ezt Dénessel, mert mi van, ha igaza van az anyjának... végül is ő ismeri.

- Rendben, Mici néni, megígérem, hogy kerülni fogom a fiát, ha Önnek ettől nyugodtabb lesz a lelke.

Mici néni meglepődött, de meg is könnyebbült a válaszomtól és hálásan nézett rám, illetve megköszönte, hogy megértettem a kérését.

Miután magamra hagytam, villámgyorsan elkészültem és már vágtattam is át a megbeszélte találkozóra, ahol már hál'Istennek álltak a festőállványok, mert fogalmam sem lett volna arról, hogy hogyan is kell őket összerakni, igaz, nem lehet egy agysebész, de egy szakavatott szemnek feltűnt volna az esetlenségem az ügyben.

- Szervusz kedves, Vivien, már nagyon vártunk - mosolygott felém Júlia.

Teodóra mosolya kevésbé tűnt őszintének, de legalább próbálkozott.

- Szép napot, hölgyeim, elnézést a késésért, de fogjuk rá, hogy ez egy müncheni szokás - próbáltam elviccelni az illetlenségemet.

- Igazán jó humorral áldott meg az ég, kedves Vivien - kacagott Júlia. - Na, de vágjunk is bele a festőmókába, jó lesz együtt festgetni és kicsit beszélgetni.

- Az biztos - dünnyögtem kissé komoran és közben azon agyaltam, hogy melyik ecsettel próbálkozzam és hogyan tudom lelesni a lányok mozdulatait úgy, hogy ne legyek feltűnő.

- Csodálatos ez a hely, ugye? - érdeklődött Júlia. - Imádok itt a hatalmas fák alatt elbújni a valóság elől és megfesteni azt, amit megálmodok. Olyan ez a rész itt a kertben, mint egy kis békeziget, itt kérte meg Tádé is a kezemet, így különösen kedves hely ez a számomra.

- Tényleg csodálatos hely és a fák is mesések, de hol vannak a ginkgo fáid?

- Hogy milyen fáim? Itt nincsenek sajnos páfrányfenyők, de pompás fák, az biztos!

- Óóó, bocsánat kicsit megkeveredtem akkor - ejj, ez még korai kérdés volt, sokkal később ültetett Júlia páfrányfenyőket a gyár udvarára - dorgáltam magamat.

- Semmi baj, de most kiváló ötletet adtál nekem, kedves Vivien, mert képzelj, azon mesterkedem épp, hogy jobban benépesítsem a kertünket, illetve a gyár udvarát mesés növényekkel és fákkal, és a ginkgo fa levele mindig is nagyon tetszett, annyira gyönyörű, hogy most azonnal festek is egyet... sőt nyakláncként is de szívesen hordanám a levelét... jaj, de nagyon köszönöm, Vivien, ezt a kedves ihletet!

Épp meg akartam szólalni, amikor már mellettem is termett Júlia és egy hatalmas ölelést kaptam tőle.

- Ezt fogadd hálám jeléül, hogy akaratlanul is, de segítettél nekem a kertes terveimben. Ez, ahogy te mondanád, ilyen münchenies hálakifejezés egy müncheni magyar lánynak - mosolygott Júlia.

- Erre nem is tudok mit mondani... - mosolyogtam vissza és elkezdtünk vidám hangulatban festegetni.

Hihetetlenül pozitív töltetű volt ez a festős program, ami nagyon jól tett a kétségbeesett és szomorú lelkemnek, Júlia pedig tényleg olyan, mint amilyennek mindig is elképzeltem. Egy pozitív angyallelkű vidám napsugár, aki kreativitásával, hatalmas szívével és tehetségével bearanyozta a gyár és a család életét.

Mindennek nagyon tudott örülni, hihetetlenül közvetlen volt és jószívű, olykor gyermeket - pont olyan, mint én voltam egykoron, amíg a hétköznapiok ki nem ölték belőlem az álmodozót.

Teodóra is kedves és tehetséges volt, de éreztem rajta, hogy tart tőlem és ez az aggodalma jogos volt, nem tudtam rá haragudni érte, mert hasonló helyzetben én sem tudtam volna bizalommal fordulni egy ilyen történettel érkező lány felé, mint én.

Júlia és Teodóra is mesés festménnyel zárta a találkozónkat, az enyémet meg inkább hagyjuk.

Teodóra egy gyönyörű csendéletet festett, míg Júlia tényleg megfestette a gyár udvarát páfrányfenyőkkel benépesítve és a legnagyobb fa alatt pedig egy leány üldögélt szomorúan kémlelve a felhőket és igencsak hasonlított rám.

- Hölgyeim, ez csodálatos munka - áradoztam őszintén. - Szinte életre kel minden az ecsetetek alatt, nektek tényleg a festéssel kellene foglalkoznotok! Ezek a fák... szinte meg tudom őket érinteni és érzem a tapintásukat...

- És a leányra nem is mondasz semmit a fák alatt? - kíváncsiskodott viccesen Júlia.
- Nos, lehetne kicsit vidámabb, de egy ilyen délután után szerintem már mosolyt is lehet rajzolni az arcára - vigyorogtam.
- Örülünk neki, hogy jól érezted magad és kérlek, fogadd el emlékül ezt a festményt és ha ránézel, akkor jussunk majd az eszedbe, bárhol is legyél és azt sem feledd, hogy nem szabad szomorkodni, mert a szomorúság lebénítja a szárnyaidat.
- Óóó, nem fogadhatom el - szabadkoztam.
- De, ragaszkodom hozzá... különben is, én majd megfestem magamnak a vidám verziót - kontrázott rá Júlia.
- Kedves Julie, nagyon szépen köszönöm, ettől fantasztikusabb emléket nem is kaphattam volna erről az utazásról és ígérem, mindig nagyon fogok rá vigyázni, mert a kedvenc festőnőmtől kaptam.
- Na elég ebből az ömlengésből, hölgyeim, mert ránk sötétedik - pirított ránk kissé vicceskedve Teodóra.
- Mi a baj, nővérem, tán féltékeny vagy, hogy nem te vagy a kedvenc festőnője Viviennek?
- Még ha festőnők lennénk - sóhajtott szomorúan Teodóra. - Ne feledd, a gyár az első, nem érünk rá azok lenni, amik akarunk - mondta komoran Júliának.
- Nem értem, a kettő miért kell kizárja egymást? - törtem meg a megfagyott hangulat jegét. - Már bocsánat, lányok, tudom, nem illendő és nem az én tisztem ebbe beleszólni, de ha festeni szeretnétek, akkor fessetek! Ezt össze lehet vonni a gyárral kapcsolatos munkálatokkal, sőt! Kísérletezettek továbbra is bátran a motívumokkal, legyenek azok perzsa vagy magyaros minták, vagy bármi. Mindketten annyira tehetségesek vagytok, ezt a tehetséget nem szabad csak a gyárba fektetni... fessetek magatoknak is, másoknak is, kedvtelésből vagy bárhogy, de ne csak kerámiára! Megérdemli a világ, hogy lássa ezeket a szépségeket! Júlia te magad mondtad az előbb, hogy a szomorúság lebénítja az ember szárnyait, de szerintem ugyanezt csinálja az is, ha megalkuszunk az álmainkat illetően, vagy ha elnyomjuk őket! Ne nyomd el magadban az alkotó dacos művészt, ne szorítsd a gyár keretei közé a kreativitásodat és Teodóra, te sem!
- Hát köszönjük, kedves Vivien, ezt az igen kimerítő monológot, de mi majd tudjuk, hogy hogyan alakítsuk az életünket és nincs szükségünk kéretlen tanácsokra - ripakodott rám Teodóra.
- Nővérem, most miért vagy ilyen Viviennel? Te is tudod, hogy igaza van! Bevallom, nekem most nagyon kellett ez a pár mondat, hogy megerősítse az imbolygó hitemet magamban... köszönöm ismét, Vivien, a jó tanácsokat! Kezdem azt hinni, hogy egy jótündér vagy egy angyal vagy, akit a Sors repített ide hozzánk, hogy segítsen rajtunk!

- Ugyan, Julie, fejezd ezt be, azt sem tudjuk, ki ez és mit akar, festeni sem tud, ez látszik... mégis mik ezek a fura alakzatok? és tudod, hogy óvatosnak kell lennünk az idegenekkel, ezt jó apánk is megmondta. Sajnálom, de eddig tartott a jóindulatom és remélem hamarosan igénybe veszi majd a csomagoláshoz a segítségemet, mert nem illendő ám az elhúzódó vendégeskedés másoknál csak úgy - förmedt rám iszonyatos haraggal Teodóra.

- Nővérem!!!! - kiáltott rá Júlia Teodórára.

- Semmi baj, Julie, igaza van Teodórának, nem lett volna szabad idegenként beleszólnom a döntéseitekbe és abban is igazat kell neki adnom, hogy valóban nem vagyok jó vendég és tehetséges festőnek sem mondanám magam. Ezeket az alakzatokat egyébként nonfiguratív festészeti irányznak nevezik és utópisztikus hatással bír - védtem meg az amúgy nem is rosszul sikerült pacáimat.

- Amint jobban leszek, már üzeni is fogok Önnek, kedves Teodóra a „csomagoláshoz nyújtandó segítség” igénybevétele miatt és ha most megengedik, akkor inkább ledőlök, mert borzasztóan megfájdult a fejem.

Júlia még szólt utánam valamit, de én már se hall, se lát üzemmódban menekültem vissza a vendégházba, ahol elkezdtem megtervezni azt, hogy hogyan is juthatok majd el mielőbb a forráshoz, nehogy a végén még összeveszejtsem itt az egész családot.

A lehetséges terveim agyalgatása közben egy kopogás rázott vissza a valóságba. Mire észhez térhettem volna, már Morvai Miklós állt az ajtómban egy szál rózsával a kezében.

- Elnézést, kedves Vivien, csak emlékeztetni szerettem volna az esti vacsoránkra - mosolygott huncutul.

- Hogy mire? Óóó ég, teljesen kiment a fejemből... de Ön ezt most tényleg komolyan gondolja?

- A lehető legkomolyabban, kisasszony!

- Nézze, úrfi, én nem lennék most jó társaság, valljuk be, egy idegen kolonc vagyok jelenleg a nyakukon és a fejem is szétrobban... maximum akkor vacsorázok Önnel, ha a Morvai kútnál terített meg - szakadt ki belőlem a gondolat.

- Hát maga meg mire céloz, kisasszony? Az árpádtetői Zsivány forrásra? Miért gondol ennyire egoistának minket, hogy magunkról neveznénk el azt a kutat vagy egyáltalán bármi mást?

- Ismeri azt a forrást, Miklós úrfi? - reménykedtem őszintén.

- Az a kérdés inkább, hogy egy müncheni lány honnan ismeri a családom keze alá tartozó területeket? - kérdezett vissza gyanakvón Miklós.

- Csak Dénestől hallottam róla - füllentettem -, hogy van itt a közelben egy csodás kis forrás és hát tudja, én nagyon imádom ám a természetet és szívesen meglesném ezt a mesés helyet, hogy tényleg annyira csodálatos-e?

- Aha, Dénestől... nézze, kisasszony, nem kertelek, Ön felettébb gyanúsán viselkedik. Nem Ön lenne az első, aki kémkedni akar a családunk után, de meg kell nyugtassam, nincs semmi titkos szövetség, sem mágia, sem csalás, sem semmi... szóval, akár el is mehet, ha ilyen célból van itt. Apánkat sem ejtették a fejére és engem sem... azt hiszi, hogy ilyen butácska történettel ide pottyanva majd el fogjunk hinni azt, hogy ön egy müncheni festőlány... ugyan... Julie-t lehet, hogy meg tudja vezetni, de engem nem. Tudja, ő túl jószívű, hogy hamisságot feltételezzen másokról, de én átlátok magán!

- Akkor ezt vehetem akár úgyis, hogy nem aktuális már a vacsora-meghívása, Miklós úrfi? - élcelődtem vissza.

- Hát, magának igazán felvágták a nyelvét, kisasszony - mondta most már nevetve Miklós. - Az az igazság, hogy érzem Önben a hamisságot, de mégis valami vonz maga felé és el akarom hinni a meséjét, de nem tudom... - szakadt ki belőle őszintén.

- Nem tudom hibáztatni, de csak annyit kérek, hogy ha azt akarja, hogy minél hamarabb eltűnjek innen, akkor ne kérdezzen a miértekről, csak vigyen el a forráshoz! - kérleltem.

- Én ezt nem értem, kisasszony... mit akar ott? Nem vihetem csak úgy oda... miért akar ott szaglászni a környéken? Ön valami kém vagy geológus, vagy mi a fene? Az agyagos területek érdeklik tán?... komolyan nem értem.

- Ne higgye azt, úrfi, hogy bármi rossz szándék vezérelne, csak el szeretnék oda jutni és pont... utána, ígérem, soha többet nem fognak rólam hallani, ha Isten is úgy akarja. Ha valami kém lennék, akkor maga szerint még itt állnék a leleplezésem után és különben is, Dénesről meg ne is merjen semmi rosszat sem feltételezni, mert rajongásig szereti a családot, akárcsak én... - szalad ki belőlem hirtelen az igazság, hiába is próbáltam elharapni a mondat végét.

- Tessék? Miért szeretné maga az én családomat? Vivien, ez már őrjítő... két nap alatt felkavarja itt az állóvizet, nem magyaráz meg semmit, csak a kúthoz akar menni... maga az én helyemben mit tenne? A józan ész azt diktálja, hogy megmutassam Önnek a kijáratot, de valamiért hinni akarok magának... nem tudom, mitévő legyek - rogyott le Miklós a szófára.

- Miklós, kérem - húzódtam hozzá közelebb, megfogva a két kezét. - Kérem, nézzen a szemembe és figyeljen rám. Csak annyit kérek, hogy mutassa meg nekem a forrást vagy kutat, hívják bárhogy is... semmi mást nem akarok... ígérem, nem teszek semmi rosszat, csak haza akarok menni - sírtam el magam.

- Vivien, nem könnyíti meg a helyzetemet... apám kérésére el kellene vinnem egy vacsorára, hogy jól kifaggassam, hogy mik a szándékai az ittlétével és el kellene küldenem utána, de ez így nem megy... de az sem fair Öntől, hogy úgy kéri a bizalmamat, hogy közben nem mond semmit sem.

- Miklós, ha elmesélem Önnek a történetemet, akkor biztos, hogy minimum örültnek fog hinni... tudom, hogy nem egy földhözragadt ember, de ez Önnek is sok lenne... ezen tudás súlyával különben sem sokkalnám.

- Higgye el, nagy fiú vagyok, aki már sokat megélt... nem tud semmivel sem meglepni.
 - Tudom, hogy sokat megélt és azt is, hogy ezer fokon ég, de azért vigyázzon magára... én csak óvni próbálom... és ha megfogad egy tanácsot, akkor vigyáz a francia lányokkal, mert a müncheniek nem hoznak Önre bajt, de a franciák igen.
 - Vivien, most már elég legyen itt a rébuszokból... vagy elmondja, mi a helyzet, vagy segíték csomagolni.
 - Ma már Ön a második Morvai, aki felajánlotta ezen segítségét, de köszönöm, megoldom én azt egyedül is.
 - Vivien, kérem, itt az utolsó esély, hogy tisztázza magát és ígérem, utána segíték, amiben csak szeretné... nem mondhatja, hogy nem vagyok úriember.
 - Miklós úrfi, hosszú órákig elbeszélgethetünk itt, de akkor sem fogom... vagy tudja mit, mit veszíthetek, ha elmondom az igazat!? Ám legyen, elmondom a történetemet, de csak akkor, ha szavát adja, hogy segít hazajutnom és nem mondja el senkinek sem, amit megosztok Önnel.
 - Szavamat adom!
 - Esküdjön meg, kérem, arra, amit a legjobban szeret...
 - Esküszöm a családomra, de higgye el, nehéz lesz az apámat átvernünk, hogy miért is marad, vagy hogy tényleg az, akinek állítja magát.
 - Tudom, nem is kérném hazugságra, ha nem lenne őrijtó az igazság... de az az igazság, hogy egy szép napon, 2018-ban a Morvai forrás vize ide repített Önökhöz... igen, egy béna időutazó vagyok a jövőbeli Pécsről, aki mellesleg nagy Morvai-fan... bocsánat, rajongó.
 - Ez már több a soknál... megbízok Önben, megesketett és a bolondját járattja velem... azonnal takarodjon a birtokunkról... most!
 - Bebizonyítsam az igazamat, mondjak olyan dolgokat, amit még egy jól felvilágosított kém sem tudhat Önökről? Hát akkor figyeljen csak: ... - és én csak soroltam és soroltam a család eddigi történetét, a gyár kezdeti időszakait és mindent, ami még nem vetíti elő a jövőt, de a múltból és a jelenről szól.
- Miklós arcán láttam, hogy ezer színben pompázik, verejtékezik és nem akar hinni a fülének.
- Ez nem lehet igaz, kisasszony, ez egyszerűen hihetetlen és mégis minden szava igaz... ennyit még mi magunk is alig tudhatnánk magunkról... bevallom férfiasan, hogy menten elájulok.
 - Megértem, igyon egy korty vizet és kérem, segítsen rajtam!
 - Ez most így egyszerre valóban sok volt nekem, Vivien, aludnom kell erre egyet, de ígérem, hogy nem lesz kidobva az utcára... majd megerősítem apámnak a történetét... vagyis azt hiszem, megpróbálom... nem tudom, most mennem kell, viszlát holnap!

- Viszlát, úrfi és kérem, ne felejtse el az ígétét és bocsánat, hogy ide keveredtem!

- Ne kérjen bocsánatot azért, amiről nem tehet... viszlát!

Hurrá, ismét egyedül maradtam a kétségeimmel és azzal hogy, vajon hisz-e nekem az úrfi, vagy hamarosan kényszerzubbannyal állítanak be értem... már igazság szerint az sem érdekelt volna, belefáradtam a nagy utazásba és jó volt végre valakivel teljesen őszintének lenni és kiönteni neki a szívemet.

A nagy vallomások közepette észre sem vettem, hogy elment a nap és már igencsak estefelé jár az idő.

Kimerültem, felfrissítettem magam, hálóruhát öltöttem és begubóztam a takaró alá, hátha elrejt a világ elől, mint egy nagy rejtekhely vagy menedék.

Nem tudom, hogy mit hoz a holnap, de mindenesetre megkönnyebbültem, hogy elmondhatam valakinek az utazásom igaz történetét.

Már épp álomba szenderedtem, amikor kövek koppanása verte fel az ablakomon keresztül az esti nyugalمامat.

Újabb kipp és kopp... valaki nagyon akarhat valamit, ez már nemcsak a képzeletem játéka.

Sietve odacsoszogtam az ablakhoz, a köntöst eszemben sem volt magamra venni, mert sosem szerettem az ilyesmit és lám, kit látnak szemeim az ablak alatt, hát Dénest!

Gyorsan kinyitottam az ablakot és ráripakodtam, hogy mégis mi a fenét csinál itt az éjszaka közepe alatt, hiszen van így is épp elég gondom, nem hiányzik az, hogy jobban magamra haragítsam a vendéglátóimat azzal, hogy itt fogadok látogatókat.

- Valaki nagyon feledékeny... órákig vártalak a műhely előtt, hát ennyire érdekelnek a munkáim - viccelődött Dénes.

- Jesszusom, teljesen elfelejtettem a találkozót... esküszöm nem emlékeztem rá, bocsáss meg kérlek! Miklós úrfival annyit beszélgettünk, hogy elment a nap és amúgy is kimerültem...

- Á, értem... Miklós úrfival - érezhetően dühös élre váltott a fiú hangja.

- Most meg mi baj? Majd máskor bepótoljuk, még pár napot biztos maradok...

- Gondolom az a pár nap Miklós úrfi kitüntetett figyelmével fog eltelni...

- Ácsi, neked meg mi a fene bajod van? És ha így is lenne, mi közöd hozzá? Menj haza aludni, az ilyen kisfiúknak már rég ágyban a helye...

- Én férfi vagyok, nem kisfiú - morogta egyre hangosabban.

- Figyelj, fejezd ezt be, kérlek, mert felvered az egész családot!

- Nem érdekel, hallja csak meg mindenki...

- Oké, gyere be... majd meghallgatlak itt, de fogd már be addig, jó?!

Villámként vágattam ki a bejárati ajtóhoz és tessékeltem be a durcás Dénest.

- Most ülj le, kérlek és próbálj megnyugodni, jó? Mondd el, mi bánt, mert látom, hogy valami nem oké és tényleg bocsánat, hogy elfelejtettem a találkozót, ez igazán nem volt szép tőlem.

- Igen, ez nem volt szép tőled, de te magad gyönyörű vagy a számomra, így elnézem neked a dolgot!

- Ejha, te ittál, ahogy érzem és a látásod is zavaros lett - jelentettem ki megdöbbenve. Miért ittál? Nem tűnsz egy ivós fiúnak...

- Nem vagyok fiú, már mondtam, férfi vagyok, aki azt iszik és annyit, amennyit akar. Különbösen is, mit érdekel téged, hogy iszok, ha érdeklődést tettetsz az irányomban, közben meg nagy halakra vadászol... igaz, nem tudlak hibáztatni érte, hiszen a nagy Morvai név igen vonzó tud lenni és valljuk be, Miklós úrfi sehogysem egy rossz parti.

- Dénes, hány napja is ismerjük egymást veled és Miklós úrfival? Kettő, ha jól számolok... én veled ellentétben két nap alatt nem leszek szerelmes - förmedtem rá dühösen, amit azonnal meg is bántam.

- Mit tudsz te a szerelemről... vagy rólam... semmit... hülye vagyok, hogy azt hittem, hogy te különleges lány vagy. Nem a kezedet akartam megkérni vagy megcsókolni, bár szavamra, szinte szirénként hívogat a szád, hanem csak jobb kedvre akartalak deríteni, megismerni, megmutatni azt, hogy hogyan készül egy kerámia és utána elhívni újabb és újabb találkozókra, piknikre a kedvenc helyemre, megmutatni a várost, elvinni a legjobb cukrászdába, egy táncos estre és igen, talán később meg is csókolnálak! Ó, hogy én mekkora idióta vagyok, hogy udvarolni akartam egy ilyen jégkirálynőnek, mint te!

- Istenem... Dénes...

Hát igaza volt az anyjának, ez az érzékeny, csodalelkű fiú tényleg érdeklődik irántam... annyira szívemig hatoltak a szavai, hogy magam is meglepődtem rajta, mennyire simogatja a lelkemet az érdeklődése.

- Dénes, bárcsak így lehetne... hidd el, hogy elmennék veled a kedvenc helyedre, összedobálnálak agyaggal a műhelyben és utána jól leszólnám a műveidet, megkóstolnám veled a legfinomabb krémet a városban és igen, talán egy romantikus táncot romantikus csókkal zárnánk, de én ezeket nem adhatom meg neked... nem vagyok rá méltó és nincs rá módom sem, hogy ezeket valóra váltsuk. Nem én vagyok a te párod... te jobbat érdemelsz... ez nem a mi időnk!

- Miért mondod ezt, Vivien, csak adj egy esélyt, hogy bizonyíthassak neked... tudom, korai kérdés, de megbűvöltek a szemeid és nem tudok másra gondolni, csak rád.

Annyira édes volt, ahogy kérlelt és bevallom, nagyon tetszett nekem már az első pillanattól fogva, hiszen egy sármos kis kölyökképű, szép szemű férfi volt, aki igazi csupaszív lélek, de nekem vőlegényem van és „jövőbeli” terveim az én évszázadomban.

Egyébként is kisebb gondom is nagyobb volt akkor és most is, mint hogy férfiakkal foglalkozzak, megállok egyedül is a lábamon, nem feltétlenül kell nekem férfi ahhoz, hogy teljes életet éljek.

- Dénes, te egy 20 éves fiatal férfi vagy, aki előtt ott áll az egész élet, rengeteg terv vár arra, hogy megvalósítsd őket. Egy korban hozzád illő leányt kellene keresned, aki nem indul el pár nap múlva a nagyvilágnak...

- Pszt, ne is folytasd... én nem mást akarok megismerni, hanem téged - csitított.

- De igenis folytatom... nézd, Dénes, ha máskor, máshol és más időben találkoztunk volna, akkor esküszöm neked, hogy röpke ismeretség ide vagy oda, boldogan beadnám a derekamat a randevú meghívásaidra, de hidd el, ez nem az az idő, ami a mi időnk lehetne.

- De miért?! Miért kell annyira visszasietned Münchenben? Én is veled tarthatnék egy hosszabb tanulmányútra, vagy tudom is én... Vencel úr nagyvonalú a tanoncaival és akiben lát elegendő fantáziát, azt támogatja a tanulmányaiban. Volt olyan tanonca, aki Firenzébe ment fél évre... én mehetnék akkor Münchenbe.

- Nem, nem és nem! Nem lehetsz ekkora álmodozó, csélcsap ember, akit ennyire felkorbácsolnak az érzelmei... ez túl sok nekem, túl rövid idő alatt.

- Annak nem sok, Vivien, akinek évekig le volt fagyasztva a szíve... most újból dobogni akar... hát azt akarod, hogy ne lüktessen a mellkasomban?

- Nem, én pontosan azt akarom, hogy ÉLJ, SZERESS, de hidd el, nem én vagyok a megfelelő alany ehhez.

- Majd azt engedtesse csak rám bízni, hogy kit szeretnék szeretni...

- Akkor hadd legyek kíméletlenül őszinte és bemutatom, hogy kit is akarsz szeretni: egy 29 éves, eljegyzett, az álmait elnyomó, döntésképtelen, sikertelen senkit... azt szeretnéd szeretni. Cseppet sem vagyok az az ártatlan kékszemű tündér, akinek látni akarsz... elhiszem, hogy kalandosnak tűnhet egy idegen külföldi lány idecsöppenése a semmiből, aki kicsit felpeszdtí az unalmas hétköznapijaidat, de nem miattad vagyok itt... ha tehetném, azonnal hazamennék... ezt akartad hallani? - vágtam hozzá dühösen, de közben belül sírtam magamban, ahogy az arcát figyeltem a monológom közben.

- De, Viviiien... de... neked vőlegényed van? És, és... áhh, mit is képzeltem, én ostoba... bárcsak sohasem találkoztunk volna, Schwartz Vivien!

- Csak fel ne ajánld te is a segítségedet, hogy segítesz bepakolni a bőröndömbe, mert akkor már sorszámot kell majd húznod, annyi segítőt jelentkezett az ügyben - vágtam hozzá és

dühösen az ajtó felé tessékeltem és egy pillanat alatt kint is volt a vendégházból és az életemből is.

Tudnám, miért fáj ez az egész most ennyire... a gondolat, hogy soha többet nem beszélhetek vele, hogy így összetörtem azt az embert, aki ilyen végtelenül kedves és önzetlen volt velem... óóó, de borzasztóan fáj!

Na jó, most már csak az a tudat vigasztalt, hogy Miklós úrfi, ha alszik egyet erre az időutazós sokkra, akkor talán már holnap elvisz majd a forráshoz és végre véget ér ez a különös mese. Szép volt, jó volt... elég volt, köszí Sors!

Harmadik fejezet

Ez az én utam?

Az éjszaka maradék része borzasztó hánykolódások közepette telt el. Nem aludtam egy szemhunyasnyit sem, csak forgolódtam sírtam, sírtam és forgolódtam.

Szinte a hajnali napfény első sugaraival készülődtem el az újabb nap újabb kihívásaira és úgy lestem a bejárati ajtót, mint valami megszállott.

Vártam, hogy lenyomódjon a kilincs és az ifjabb Morvai lépjen be rajta, de nem ő volt az első vendégem, hanem nagy meglepetésemre Júlia lépett be az ajtón.

- Vidám szép reggelt, drága Vivien, hogy aludtál?

- Neked is, kedves Júlia, köszönöm szépen, remekül - hazudtam.

- Ne haragudj, kérlek, a korai zavarásért, de muszáj volt átsurrannom hozzád, hogy elnézést kérjek a nővérem tegnapi viselkedéséért és nézd csak, mit hoztam még a bocsánatkéréssel karöltve: az ajándék festményedet, amit tegnap szépen ott felejtettél a kertben.

- Nagyon kedves vagy, köszönöm, de miattam igazán nem kellett volna ilyen korán felkelned!

- Ne köszönd, alig vártam, hogy átjöhessek, mert nagyon bántottak a tegnapiak! Engesztelésül meghívhatlak az ideiglenes lakunkba egy kis teázgatásra? Nyugalom, csak én és Tádé leszünk ott és teljesen fegyvertelenül - kuncogott vidáman.

- Hát ilyen kedves invitálásra, hogy lehetne nemet mondani, de csak akkor megyek, ha a festményem fent fog lógni a falatokon - incselkedtem.

- Már tegnap este felkerült rá, te butus - mondta teljesen őszintén Júlia.

- Hogy micsoda? Tényleg... de hát az csak egy paca! - nevettem.

- De egy szép színes paca egy kedves embertől - jelentette ki ellentmondást nem tűrően Julie.

- Rendben, nem vitatkozom festőnőkkel - vidámkodtam. Akkor hányra menjek át hozzátok?

- Gyere mondjuk 1 órára! Nagyon várunk, addig is puszi!

- Feltétlenül ott leszek, puszi!

És már megint elillant a semmibe... esküszöm, hogy egy reppenő tündér ez a Júlia, aki mindig vidámságot hagy maga után!

Imádom, de tényleg!

Sokkal jobb kedvel álltam így a naphoz és úgy döntöttem, hogy nem fogom szobamagányban megvárni azt, hogy Miklós úrfi eldöntse azt, hogy megszán vagy diliházba rakat, hanem inkább teszek egy nagyobb sétát a gyár udvarán és a gyárban, hiszen ettől remekebb alkalmam sosem lesz arra, hogy megnézhessem azt, hogy hogyan is működött egykoron a nagy Morvai gyár.

Neki is indultam vidáman a kis felfedező utamnak, mire nagy meglepetésemre nem másba botlottam bele a gyár bejáratánál, mint Tádéba, aki kedvesen felajánlotta, hogy körbevezet a fontosabb helyeken.

- Nagyon kedves Öntől, hogy vállalta az idegenvezetésemet, de nem szeretném ám feltartani, Tádé!

- Nem tart fel, Vivien, én is csak kicsit körbe szerettem volna nézni, hogy hogyan mennek a munkálatok a legújabb megrendelések kapcsán, de ma egyébként nem dolgozom.

- Hát akkor élnék ezzel a kis Morvai-gyár túrás felajánlással - mondtam vidáman.

- Higgyc el, kisasszony, tőlem jobb idegenvezetőt nem is találhatott volna, mert még nekem is friss az ismeretségem a gyárral - tréfálkozott. Pontosan tudom amúgy azt, hogy milyen idegennek lenni itt... egy idegen országban, egy idegen helyen, szóval, ha egészen őszinte akarok lenni, akkor tényleg jó túravezetője leszek!

- Tádé, miért érzek némi keserűséget a hangjában? Nem érzi itt jól magát?

- Nem erről van szó, szeretem a gyárat, a várost is, de mindezeket csak Júlia miatt. Számomra tényleg csak Júlia létezik és minden más csak másodlagos és bár erős honvágy gyötör, de mivel tudom, hogy ő sosem hagyná itt a családját és az örökségét, ezért szeretnem KELL mindazt, ami őt körbeveszi. Én elhiszem, ő elhiszi és ez így jó... és idővel így is lesz.

- Igen, a gyár lesz az ön élete is! - fakadt ki belőlem.

- Na látja, ettől félek én is, de ez van, így jár az ember, ha egy gyáros leányába szeret bele a tanulmányútján - nevetett.

Tényleg fantasztikusan telt a kis gyárlátogatásom, elképesztő volt látni a műhelyeket, az alkotási folyamatokat, a kész kerámiákat és úgy összességben azt, hogy mi hogyan ment a „színpalak” mögött.

Végezetül a kertben tettünk még egy nagy sétát, ami még igencsak néptelen volt a 2018-as látképéhez képest.

A gyár hatalmas udvarából már csak a Júlia-Tádé lak hiányzott, furcsa is volt elmenni a helyén úgy, hogy még a nagy semmi állt rajta.

- Mondja, Tádé, nem gondolja úgy, hogy ez a hely tökéletes lenne arra, hogy itt húzzák fel a házukat? Nézze csak milyen szép helyen állna, rá lehetne látni innen minden fontosabb helyre, de mégis meghúzódna a fák között... mesés hely az építkezésre!

- Ön gondolatolvasó, kedves Vivien Münchenből - vágta rá vidáman Tádé.- Pont a napokban kezdtem el megtervezni a házunk tervrajzát és két lehetséges helyen gondolkodtam, hogy hova lenne ideális felhúzni a házat és ez a hely volt az egyik! Most már biztos, hogy ez lesz a csupa nagybetűs HELY. Bízok a női megérzésekben, köszönöm a megerősítést. Meglepetés lesz ez a tervem Julie-nek is, azért nem is mertem neki elmondani, hogy ide szeretném tervezni a családi fészünköt. Ő abban a tudatban van, hogy a Tettyén fogunk építkezni, de látta volna, milyen szomorú volt, amikor ezt felvetettem... hát hogyan is gondolhatja ezt rólam, hogy elszakítanám a családjától, de a világért nem szólna, hogy nem akar innen elmenni, inkább rám hagyta az egészet, mert azt hiszi, ez a vágyam... annyira áldott jó teremtes, ez lesz az igazi nászajándékom neki, hogy ide telepedünk le a családja mellé és így továbbra is egységben és együtt élhet a család és a szeretett gyárak.

- Ön egy igazi úriember, Tádé, tökéletes párja Júliának! Annyira örülök a boldogságuknak, hiszem és tudom, hogy ez a szerelem örök lesz!

- Köszönöm kedves, remélem Ön is megtalálja majd ezt a tökéletes boldogságot, mint amilyen a miénk, mert nincs is csodálatosabb dolgot annál, hogy az ember azzal élhet, akit neki teremtett az Ég.

- Ámen! - mosolyogtam könnybe lábadt szemekkel.

Annyira igaz ez a szerelem, mindig is sejtettem, hogy imádták egymást, de az, hogy ennek tanúja is lehetek, nos, ez igazán felemelő és megható is volt egyben.

Mégis csak jó móka ez az időutazás - gondoltam magamban.

- Ha már a női megérzéseket dicsérte, kedves Tádé, akkor engedjen meg még egy tanácsot, ha szabad lesz! Valahogy úgy érzem, hogy Júlia nagyon örülne egy hatalmas nagy ablakkal rendelkező festőszobának! Aki ennyire tehetséges festő, mint ő, azt motiválni kell a festésre és mi sem lehetne motiválóbb az alkotásra, mint egy tökéletesen megtervezett festőszoba, csodálatos fényekkel és szeretettel megépítve. Én a helyében nagyon örülnék egy ilyen szobának, no, mit szól ehhez az ötlethez vagy badarságnak tartja?

- Épp ellenkezőleg, hálásan köszönöm, Vivien, ezt a csodálatos tanácsot! Ez olyan lenne számára, mint egy külön meglepetés a meglepetésben... ó, hogy fog örülni! Már látom is az arcát... Istenem, de szeretem!

- Igazán nagy örömmel tölt el, hogy legalább egy pár apró tanáccsal viszonzhattam a kedvességét és azt, hogy körbevezetett a Morvai birodalomban. Ahhoz viszont ragaszkodom, hogy ne árulja el Júliának, hogy a meglepetést közösen ötlöttük ki, Ön az egésznek a megtervezője, legyen hát a megálmodója is.

- De...

- Semmi de, kedves Tádé, vegye úgy, hogy ez az én nászajándékom Önöknek. Ez csak egy aprócska tipp, igazán nincs miért hálálkodni érte. Inkább tényleg köszönöm, hogy időt szánt rám.

- Ugyan, nincs mit köszönnie, hisz szívesen tettem... tudja, legalább mi idegenek tartunk össze - hahotázott.

- Úgy bizony, idegentárs! Nos, akkor hamarosan találkozunk, sietek, hogy ki ne hűljön a tea! Addig is viszlát!

- Viszlát, kedves idegen!

Még körülbelül két órá volt a Júliáék ideiglenes lakrészében tartandó találkozóig - ami egyébként Morvai úrék házának az emeleti része volt -, így addig arra gondoltam, hogy letelepedek egy fa alá olvasgatni, mert a szobámban nagyon sok érdekes könyv várt arra, hogy kinyissam őket.

Már épp elhelyezkedtem volna kényelmesen a fűben, amikor Dénes alakja tűnt fel előttem.

- Ha tudtam volna, hogy elfoglalják a kedvenc fámat, akkor biz' Isten nem jövök erre - duzzogott, mint egy nagy gyerek.

- Ki gondolta volna, hogy itt vannak lefoglalt és kisajátított fák - morogtam. Én nem látom, hogy bárhova is ki lenne írva, hogy csak Duzzogó Dénes ülhet ide a tövébe.

- Hagyjuk... kár volt megszólalnom... további szép napot, kisasszony, és ne felejtse el a jegyesének üzeni, hogy megnyugtassa a hogyléte felől. Este dolgom van a belvárosban és ha gondolja, akkor útba ejthetem a postát - gúnyolódott.

- Gondolom... feltétlenül jöjjön be a levélért este - vágtam vissza csípősen.

- Úgy lesz, ne higgye, hogy ne tenném meg... egyáltalán nem hat meg a dolog, inkább szánom a párját!

- Micsoda pálfordulás, kedves, tegnap még mi mindent meg nem adott volna azért, hogy én legyek a párja! És ez az újbóli magázódás is mire jó... de legyen, gyerekeskedjen csak, amúgy is az!

- Maga egy álnok...

- Álnok mi?! - pattantam fel dühösen, farkasszemet nézve a férfival.

- Álnok... - és ahelyett hogy befejezte volna a mondatot, elkapta a derekamat, magához húzott és heves szenvedéllyel megcsókolt.

Az elején próbáltam csapkolódni, de végül megadtam magam és visszacsókoltam és hagytam, hogy elveszek ebben a kellemes-fura érzésben.

Magam sem tudom miért, de nem akartam azt, hogy véget érjen ez a pillanat... annyira tökéletes volt a maga tökéletlenségével együtt... erre a pár percre elfeledtem az összes olyan gondomat, ami egy időutazót érhet.

A hosszú, forró csókból mosolyogva szakadtunk ki és először szégyenlősen nézegettük egymást.

- Szóval akkor hol is tartottunk... álnok mi lennék? - incselkedtem.
- Egy álnok szívragzó vagy! De abból is ám a legravaszabb fajta! - kacsintott rám Dénes.
- Bűnös vagyok, bíró úr, elismerem! Igaz nem szándékos volt a bűntett, de ha már így alakult, akkor kárpótolhatnám esetleg valamivel a kellemetlenségekért? - duruzsoltam.
- Nos, kedves Vivien, az őszinte megbánást mindig nagyra értékeli az ítélőszék, ezért most egy vacsorával kiválthatja a bűneit, amelyet akár már ma este le is tudhat, ha szeretné, méghozzá a város legjobb éttermében. Ez így korrekt ítélet, kisasszony?
- A legkorrektebb, Dénes bíró! Hánykor és hol kezdek el a büntetésem letöltését?
- Hááát, egy este 8 órás találkozó a vendégház előtt megfelelő lenne?
- Remek, alig várom...
- De még én mennyire, te szép szemű varázslónő! Teljesen megbűvöltél, nem tudom megmagyarázni, hogy miért, de egyszerűen azt érzem, hogy nekünk kettőnknek találkoznunk kellett. Olyan, mintha ezer éve ismernél, mintha minden egyes fájdalomért veled kárpótolna a Sors... úgy érzem, minden egyes könnycseppem felszáradt és készen állok arra, hogy boldog legyek és Téged is azzá tegyelek.
- Dénes, ez azért túl gyors...
- Pszt, még nem fejeztem be! - mondta lágyan. - Szóval ott tartottam, hogy eddig csak a munkának és a tanulásnak éltem, azért dolgoztam, hogy a szüleimet támogassam és kivívjam Morvai úr megbecsülését, de most már úgy érzem, hogy büszkévé kell tegyek valaki mást is, akit a társamnak nevezhetek, aki mellettem lesz örökké, akivel családot alapíthatok, aki fényt hoz a sötétségben, nyarat a télben, tavaszt az őszben és a tenyeremen hordozhatom. Anna halála óta nem éreztem még így senki iránt, mint irántad és tudom, hogy szerinted ennyi idő alatt nem alakulhat ki szerelem, de én azt mondom, hogy ez volt az a találkozás számomra, amire azt szokták írni a nagy költők, hogy szerelem volt első látásra.
- Istenem... nekem még nem mondott senki sem ilyen szépeket! Annyira édes vagy, hogy legszívesebben egyfolytában csak ölelgetnélek, de nem akarom, hogy csalódj bennem... én közel sem vagyok olyan tökéletes, mint amilyennek lefestesz. Tudod, hogy 29 éves vagyok és van egy vőlegényem... aki már lehet, hogy csak volt, de akkor is. Nézd, velem nem lehet tervezni, mert most lehet, hogy még itt vagyok, de holnap már nem.
- Veled megyek bárhová, ha szeretnéd!
- Ez nem így működik, ezt te is tudod és különben sem várnám el tőled, hogy felrúgd az eddigi életedet!
- Szerinted azért, akit szeret az ember, ezt nem tenné meg?! Nekem mindegy, melyik városban élek, ha veled lehetek! Vivien, csak adj egy esélyt, ígérem, nem bánod meg!

- Ó, az mindegy, hogy melyik városban, de vajon az mindegy-e, hogy melyik évben? - szaladt ki a számon keserűen a gondolat.

- Ezt nem igazán értem, de veled úgy érzem, még a világ végére is elmennék... lehet, elment az eszem, de tényleg megbabonáztál.

- Úúúú, akkor vigyázz, mert este még el is varázsollak békakirályfivá - kuncogtam.

- Ha jár utána egy csók tőled, akkor bármi leszek! - nevetett.

Ezután elkísért a vendégház bejáratáig és csókkal búcsúztunk el egymástól az esti viszontlátásig.

Boldogan szökkenve tűnt el a kertben és én valamiért annyira nagy szeretettel tudtam rá gondolni, hogy magam is megijedtem.

Nem szerethetek bele senkibe, főleg nem itt és ilyen szituációban! Hogy lehettem ilyen hülye, hogy így elgyengültem? - ostoroztam magamat.

Holnap már lehet, hogy itt sem leszek és különben is nekem vőlegényem van és 2018-as életem... nem tehetem tönkre ezt a kedves fiút hiú ábrándokkal. 20 éves, előtte az élet... itt 1883-ban, a saját idejében.

Most mitévő legyek, Istenem?! Miért állítasz ekkora próbatételek elé?

Legyek önző és élvezzem ki ezt a kis időt itt boldogan vagy űzzem el magam mellől Dénest addig, amíg még nem sérül jobban? Nem tudom, hogy mi lenne a legjobb megoldás, főleg úgy, hogy a csókok óta másra sem tudok gondolni, csak rá. Annyira jó, annyira tökéletes és kedves és okos... na, jó ezt most sürgősen be kell fejeznem!

Este pontot fogok tenni ennek az ügynek végére, de most irány Júliához!

Gyors készülődés után már Julie és Tádé kedves vendégségében élvezhettem a finom citromfű teát és a kedves társaságukat. Rengeteg mindenről csevegtem velük, nagyon kedves, összeillő pár, az már egyszer biztos.

Julie nehezményezte, hogy nem őt kértem fel a „tárlatvezetésre”, Tádé szerint pedig nagyon kreatív lánynak tűnök és maradnom kellene még egy picit, mert a jó meglátásaimmal segíthetném a gyár kereskedelmi részlegét, szóba jött még a gyermek téma is, hogy mennyire szeretnék, ha hamarosan babasírás töltené be a szobájukat és még nagyon sok mindenről elbeszélgettünk úgy, mint akik régi jó barátok.

Boldog voltam, hogy elfogadtam a meghívásukat, mert Dénes mellett ők voltak azok az emberek, akik mellett nem kellett feszélyezve éreznem magamat. Kedvesek voltak, nyitottak és őszinték... őszintén szerethetőek.

Julie faggatott a furcsa frizurám történetéről, arról, hogy honnan ismerem a páfrányfenyőt és tudok-e valamit a gondozásáról és arról is, hogy van-e párom. Érezhetően Miklós úrfi számára szemelt ki, de ki kellett ábrándítanom, hogy van egy férfi, aki iránt érdeklődöm.

Azt nem árultam el, hogy van egy vőlegényem, mert kellemetlen lett volna, ha ezt elmondom és utána kiderül, hogy Dénessel csókolóztam a kertben és vele randevúztatok, így inkább letudtam a dolgot egy ilyen mondtam is valamit, meg nem is válasszal.

Már igencsak késő délutánba fordult a nap, amikor búcsút vettem Júliáéktól és gyorsan hazaszaladtam a vendégházba, elkészülni az esti vacsorára.

Nagyon izgatott voltam és cseppet sem úgy készülődtem, mint aki „szakítani” szeretne, pedig nagyon eltökélt voltam az ügyel kapcsolatban.

Hosszú percekig álltam tanácstalanul a felett a ruhakupac felett, amit Julie és Teodóra adott nekem, hogy vajon melyik ruha lenne a legmegfelelőbb ehhez az alkalomhoz... aztán persze elkezdtem magamat dorgálni, hogy szakítani megyek és nem csábítani, így körülbelül teljesen mindegy, mit fogok majd felhúzni.

Végül egy levendula színű fűzős szoknyát húztam fel, amely enyhén A-vonalú volt és az alján fehér kis csipkeszegélyszerűség volt.

Nem igazán értettem sohasem a divathoz, mindig is a kényelmi szempontok domináltak az öltözködési szokásom kialakításában, így ebben a korban (is) a legnagyobb nehézségek egyike az volt, hogy megtaláljam a saját stílusomat, illetve a nekem legmegfelelőbb ruhadarabokat.

A hajamat most a változatosság kedvéért feldobtam egy kis fonattal, ami elég jól sikerült ahhoz képest, hogy eddig csak a hajvasalás jelentette nekem a frizurakészítés csúcsát.

Ékszerem egyáltalán nem volt, de nem is bántam, mert amúgy sem voltam az a nagy ékszerviselő.

Hál'Istennek az epres ajakbalzsamom mindig a zsebemben szokott lenni, így ez az időutazáskor sem volt másként, így gyorsan elő is kotortam a félredobott nadrágom zsebéből.

Még fújtam egy kis kölcsönkapott kölni is magamra és már készen is álltam az estére... vagyis azt hittem, hogy készen állok.

A szívem hevesen kezdett el dobogni, amikor kopogtattak az ajtón és majdnem hasra estem a saját szoknyám szegélyében, úgy rohantam ajtót nyitni.

Az ajtóban egy egészen más Dénes állt, mint akivel az utóbbi napokban találkoztam.

Ez a Dénes nem egy 20 éves fiúnak tűnt, hanem egy igazi férfi képében díszelgett. Barna szövethadrágot viselt, fehér hosszú ujjú ingben volt, csokornyakkendő volt rajta és siltes sapka.

Annyira helyes volt, úgy nézett ki, mintha a Nagy Gatsby-ből lépett volna ki, igaz, az megint egy másik korszak, de ez már csak részletkérdés - nevettem magamban.

Ó, azok a mandulavágású szemek, csak úgy ragyogtak és azt hittem, menten elájulok, olyan elismerően nézett végig rajtam.

Köszönés nélkül magához húzott és megcsókolt, és én abban a pillanatban elvesztettem minden bátorságomat azzal kapcsolatban, hogy majd én nagyon magabiztos nő módjára fogom lerázni.

Hát ez a tervem itt bizony csúnyán megbukott, mert olyan lelkesen csókoltam vissza, hogy majdnem berántottam a kanapéra, de türtőztettem magamat, mert az 1800-as években még nem illet a nőknek szabadon kifejezni a vágyaikat.

Ej, pedig etikett ide vagy oda, de szívesen beljebb húztam volna őt, de jól nevelt lányokhoz illően szemérmesen kiszakadtam a csókból és üdvözöltem a vacsorapartneremet.

Dénes, mielőtt elindultunk volna, megállt még egy bokor mellett és egy hatalmas bazsarózsa-csokrot varázsolt elő alóla, amit meglepetésként rejtett oda nekem.

Viccesen hencegni kezdett, hogy ugye nem gondoltam, hogy ő annyira faragatlan, hogy virág nélkül érkezik egy randevúra.

Ó, azok a bájos 1800-as évek - suttoztam magamban.

Andalogva érkeztünk meg a pár utcával lentebbi célállomásunkra a Kőnig étterembe, amely hűen tükrözte a kor nívósabb éttermeinek a látványát.

Kényelmesen elhelyezkedtünk, előételnek zöldséglevest rendeltünk, második fogásnak pedig én egyből a desszertet kértem, mert vegánként nehéz lett volna Dénesnek elmagyarázni, hogy miért nem eszek húst és inkább egyszerűbbnek tűnt, ha édesszájúnak hisz.

Falatozgatás közben nagyon jól beszélgettünk, kicsit jobban megismertük egymást.

Kedvenc időtöltéstől kezdve a gyerekkori sztorikig minden terítékre került és persze a romantikus csevej sem maradhatott el.

- Dénes, te igazán csacsi vagy! Hogyan hozhattál el egy ilyen drága étterembe? Nem szabadna költened rám... az is bőven mesés lett volna, ha felmegyünk a Tettyére piknikezni - suttoztam szemlesütve.

- Csacsi vagy, te ha azt hiszed, hogy pont veled fogok garaszkodni! A piknik meg megvár minket holnapig, mert minden nap meg szeretnélek valamivel lepni.

- Minden egyes nap az elutazásomig, így értetted, ugye? Mert azt ugye tudod, hogy nem maradhatok itt örökre.

- De miért nem? Vagy tudod mit?... most erről nem akarok beszélni! Egyszerűen csak ki szeretném élvezni az este minden egyes percét, azt, hogy veled lehetek kettesben és mindezt úgy, hogy nem hozunk szóba távolba ragadt vőlegényeket és utazásokat.

- De...

- Már megint a de... nincs semmi de... csak te meg én, kedvesem. Először is áruld el, kérlek, hogy az hogy lehet, hogy eperízűek az ajkaid, vagy már lehet, hogy a szerelem ment az eszemre, de mennyei a csókid íze.

- Jaj te, mindjárt elpirulok, ha ilyeneket mondasz és különben is, ne legyél annyira kíváncsi, mert hamar megöregszel. Minden kisasszonynak lehetnek titkai, ugye tudod?

- Jó, jó rendben! Nem is kérdeztem semmit - adta meg magát viccesen feltett kézzel.

Az este remek hangulatban telt el és amikor hazakísért, nem bírtam ki, hogy ne invitáljam be egy italra.

Az elfogyasztott pezsgőnek hála, mondanom sem kell, hogy a 3 lépést megtartó úrilány éneket (ami igencsak bicegő lábakon állt a modern kori neveltetésemnek hála) félredobtam és finoman szólva is majdnem letepertem szegény fiút.

Szerencsére neki több esze volt, mint nekem és udvariasan leállított.

- Vivien, kedvesem! Tudnod kell, hogy mindennél jobban kívánlak, de ezt most abba kell hagynunk, mert ha nem állunk le, akkor félek, hogy gyenge leszek és nem akarom ezt az esendő pillanatodat kihasználni, amit a pezsgő okozott, így kérlek, most búcsúzzunk el egymástól és holnap folytatjuk a randevúkat a Tettyén, egy kis déli piknikkel.

- Most miért mondd ezt, nem használod ki... csak azt szeretném, hogy maradj itt velem este, melletted szeretnék reggel ébredni! Nem csinálunk semmi rosszat, csak együtt alszunk majd, jó? Olyan nagyon magányos vagyok itt...

- Bizonyára a vőlegényed is az - szaladt ki a férfi száján.

- Kösz, köszönöm, hogy emlékeztetsz rá. El is mehetsz, ha ez most hirtelen annyira zavar... nem árultam sohasem zsákbamacskát - duzzogtam kissé spiccesen.

- Tudod, hogy nem hibáztatlak, meg nem az zavar, hogy vőlegényed van vagy volt, hanem az, hogy nem tudom, most hányadán állunk. Azt tudom, hogy én szeretlek, igen, ki kell mondanom, legyek akár világbolondja, de szeretlek, Schwartz Vivien! Veled akarok lenni, de te kivel szeretnél lenni? Megmondom őszintén, hogy nem akarok pótlék lenni... csak az egyetlennel érem be. Mondd meg inkább most, ha nem kellek és elmegyek... esküszöm!

Éreztem, hogy most jött el a megfelelő pillanat arra, hogy pontot tegyek ennek a kapcsolatszerűségnek a végére, de győztek az érzelmeim... a francba is!

- Amint lehet, tudatom a vőlegényemmel, hogy felbontom az eljegyzésünket, ez a pillanat már sajnos veled vagy nélküled is eljött volna, szóval máától csak a tiéd vagyok - jelentettem ki határozottan.

Dénes olyan boldog lett, hogy felkapott és megpörgetett a levegőben, mintha pillekönnyű lennék és kijelentette, hogy ő mostantól a világ legboldogabb embere... én meg a legidiotább, mert most maradnom kell - jelentettem ki magamban.

Hosszú csókok közepette váltunk el egymástól és a holnapi viszontlátás izgalma, illetve az új helyzetből adódó bonyodalmak szülte kétségek által álmatlanságban vártam a reggelt.

Másnap a kevés alvás ellenére is boldogan és energikusan pattantam ki az ágyból és arra gondoltam, hogy milyen jó lesz majd az a kis romantikus piknik, amit Dénessel terveztünk.

Igaz, ami igaz, elég régen nem ittam már alkoholt, így a tegnap este elfogyasztott pezsgő hatására elég éles fejfájással küzdöttem, de még ez sem tudta elrontani a jókedvemet.

Tény, hogy egy Algopyrinnel még teljesebb lett volna a boldogságom, de nem voltam túl nagyravágyó, nekem jelenleg pont elég volt az a tudat, hogy létezik olyan férfi a Földön (még, ha nem is az én évszázadomban), aki úgy szeret, ahogy vagyok.

Épp a fészülődő asztal előtt próbáltam megbarátkozni a gyűrött ábrázatommal, amikor határozott kopogásokra lettem figyelmes.

Arra gondoltam, hogy talán Mici néni jött át, hogy afelől érdeklődjön, hogy szükségem van-e valamire, ezért egy szál hálóingben ugrottam fel ajtót nyitni.

Hát nem Mici néni, hanem egy elpirult Miklós úrfi állt az ajtóban. Mindketten jól meglepődtünk, én azért, mert nem rá számítottam, ő pedig a kissé lenge öltözetemen.

Óhh, ha látná a 2018-as nyári divatot, a forró nadrágok „világában” szerintem egyenesen sokkot kapott volna szegény, igaz nem tűnt sohasem egy pirulós típusnak.

- Bocsánat, Vivien, a korai zavarásért, de tegnap nem állt módomban felkeresni Önt egyéb üzleti okok miatt, amelyek késő estig elhúzódtak, de nem szerettem volna azt sem, ha sokáig kétségek gyötrik a döntésem felől, ezért is bátorkodtam ilyen korán meglátogatni Önt, hogy elmondjam végül, hogy hogyan is döntöttem az ügy kapcsán.

- Egyáltalán nem zavar, sőt, már izgatottan vártam, hogy megtudjam a válaszát!

- Tudja, Vivien, miután azon az estén beavatott a titkaiba, először azt hittem, hogy az elmém kezd megréfálni, vagy esetleg több bort ittam a kelleténél és úgy éreztem, hogy azonnal ki kell szellőztetnem a fejemet. Sokat rágódtam azon, hogy vajon nem egy ügyes szélhámos-e maga, de olyan dolgokról számolt be rólunk, amelyeket tényleg nem tudhat más rajtunk kívül. Persze, volt egy olyan gondolatom, hogy össze tetszik játszani a Várdai fiúval, de olyan dolgokat is felsorolt, amelyekről ő sem tudhat, sőt még az én legféltettebb titkaimról is beszélt, amelyeket viszont rajtam kívül tényleg nem tudhat más, így be kell látnom, hogy nem hazudott nekem. Legyen bármily boszorkányság, varázslat, vagy tudom is én mi, de hiszek Önnek, mert ezekre, amiket felsorolt, tényleg nincs más magyarázat, csak az, amit Ön tetszett mondani. Ennek fényében természetesen segíteni fogom az Ön hazajutását akkor, amikor csak szeretné! Ha gondolja, akkor készüljön össze és már most elmehetünk a kúthoz, cserében viszont lehetne pár kérdésem a jövőm kapcsán?

- Úrfi, ez nem biztos, hogy jó ötlet! Ha elmondom a jövőbeli dolgait, akkor azzal lehet, hogy gyökeresen megváltoztatom a családjá sorsát! - aggodalmaskodtam.

- Na jó, akkor csak egy kérdésre adjon, kérem, választ! Tényleg csak egyre és ígérem, több kérdést nem teszek fel, rendben? Egy kérdés azért cserébe, hogy hazajuthasson, igazán nem nagy ár, ugye?

- Most mit mondhatnék, úrfi... mi lenne az a kérdés? - sóhajtottam megadón.

- Lesznek-e utódaim, akik továbbviszik a Morvai nevet és vele együtt a gyárat? Tudja, az a legnagyobb félelmem, hogy utód nélkül halok meg és kihal a Morvai név és ezzel együtt minden, ami a családhoz köthető.

- Ne féljen, Miklós úrfi, lesznek többen is, akik továbbviszik a Morvai nevet és a gyár még az én időmben is virágozni fog egy igazán csodálatos kulturális negyed közepén. Jó tanács: sosem szabad csak egy megoldásban gondolkodni, mert bárhogy is döntsenek az égiek, itt mindenki Morvai, aki ebbe a családba születik, Teodóra gyermekei Morvaik is, ha érte mire gondolok - próbáltam homályosan utalgatni arra, hogy ha Teodóra gyermekei felveszik a Morvai nevet is, akkor már meg is van mentve a Morvai név. Persze, Júlia gyermekei is felveszik majd a család nevét, de ez még a jövő zenéje.

Miklós kérdése tehát nem volt egy egyszerű kérdés, de csavartam egyet a válaszomon, mert nem akartam elkeseríteni, de ha úgy nézzük, akkor hazudni sem hazudtam neki, mert azt nem mondtam, hogy az ő utódja lesz az, aki tovább viszi a családnevet, plusz utaltam arra, hogy ha a két testvérének a gyerekei felveszik a család nevét, akkor máris meg van oldva a név fenn-tartásának a dolga.

- Köszönöm kedves, most megnyugodtam és igaza van, ha belegondolok, akkor az én drága nővéremnek a gyermekei már most is Morvaiak és szó szerint is azok lehetnének, ha a szükség úgy kívánná. Tényleg nem magam miatt fontos ez az utódlásos dolog ám nekem, hanem a gyár és a család jövője miatt. Jó tudni, hogy fényes jövő áll előttünk - mosolygott boldogan Miklós.

Nekem közben azért borzasztó lelkiismeret-furdalásom is volt, mert kicsit félrevezettem szegényt, de azért azt mégsem mondhattam meg neki, hogy vérbaja lesz és így oda a vér szerinti utód esélye és halála előtt félig öntudatlan állapotban kell majd örökbe fogadnia a nővéreinek a gyermekeit, máskülönben a Morvai névnek annyi.

Az államosítás és utóhatásainak a dolgaival már végképp nem terheltem volna, hiszen szegény férfi azt már meg sem éri, így amiről nem tud, az nem fáj. Nem kell tudni arról, hogyan jutottak el a kulturális negyed pompájáig, a lényeg az, hogy tudja, hogy a jövő csodálatos.

- Miklós úrfi, kérhetnék Öntől egy hatalmas nagy szívességet az „utazás” előtt? - rebegtem szégyenlősen.

- Persze, drága, bármit!

- Kérhetnék két hetet, semmi többet csak ténylegesen két hetet, amit még Önökkel tölthetek? - el sem hiszem, hogy ezek estek ki a számon, de így történt.

- De, Vivien, ez nagyon kockázatos, milyen indokkal tudnám majd kimenteni a szüleim előtt, ha faggatóznának majd a maradása felől?

- Tudom, veszélyes dolog ez, de vállalom a kockázatot! - mondtam határozottan.

- Csak annyit áruljon el: miért akar még maradni? Önnek tényleg ennyire fontos ez a család... ez annyira hihetetlen és megható is egyben, hogy valaki x év múlva is szeretettel fog ránk gondolni, olvasni rólunk, írni vagy bármi. Hihetetlen...

- Pedig ez így van, Miklós úrfi, higgye el ezt a lehető legőszintébben kijelenthetem, hogy Morvai-rajongó vagyok, még ha utálok is a rajongó szót, mert ez kissé negatív felhangú, de tényleg rengeteget kutattam és olvastam a családról, és szinte ismeretlen ismerősként tekintettem Önökre és annyira elképesztő dolog az, hogy most itt vagyok. Ezért szeretnék még egy picit maradni, ha nem gond, mert nem mindennap kap ilyen ajándékot a Sorstól az ember.

- Zavarba ejtő és egyben hízelt is ez a dolog, szóval mi mást is mondhatnék: két hét nem nagy idő, örömmel fogadunk ilyen kedves vendégeket, a húgom amúgy is végtelenül boldog lenne, ha még maradna egy ideig, szóval tegyük boldoggá a hugicámat és Önt is! Maradjon, kedves Vivien és ami tőlem telik, abban segíteni fogom és legalább én is megismerhetem még egy kicsit jobban, kedves messziről jött barátom, akinek a látogatása nem mindennapi dolog. Hátha tanulhatok valamit a szavaiból...

- Hálásan köszönöm, nagyon - nagyon köszönöm! - ujjongtam örömömben a férfi kedvessége miatt és szinte a nyakába ugrottam, amin jól meg is lepődött.

- Ez bizonyára olyan maga korabeli dolog, hogy mindig ennyire közvetlen - viccelődött Miklós.

- Fogjuk rá - mondtam nevetve. - Egy valamit azonban még a teljes őszinteség miatt el kell mondanom Önnek - neked. A maradásomnak több oka is van és eléggé önző okok ezek...

Egyrészt azért húznám még egy kicsit az időt, hogy megismerhessem testközelből a családot, ahogy mondtam is, másrészt, mert Dénes és köztem kezd valami kialakulni, amit jó lenne valahogy lezárnom, de erre kevés lenne pár nap.

- Nocsak, nocsak, a Várdai gyerek ezek szerint tökös legény - gúnyolódott az úrfi.

- Jaaaj, kérem - pirulgattam.

- Jól van na, Vivien kisasszony, ne féljen, csak csipkelődök! Úgy lesz, ahogy szeretné, de két hét biztos, hogy javít ezen a dolgon és nem ront? Az időhúzás - ne értsen félre, de sosem vezet jóra. Nem lenne jobb csak búcsú nélkül elmenni és lezárni a dolgot? Lehet, hogy nagy lenne hirtelen a fájdalma utána, de gyorsabban túlesne rajta.

- Nem tudom, teljesen tanácstalannak és hülyének érzem magamat, és az is csak ront a helyzetemen, hogy ezt pont a nagy Morvai örökösrel vitatom meg - kacagtam kínomban.

- Kisasszony, én sosem voltam jó a szívügyekben, de ezt rajtam kívül talán csak Ön tudhatja jobban. Maradjunk akkor annyiban, ha ennyire döntésképtelen, hogy maradjon-e vagy sem

még pár hetet, akkor én eldöntöm: maradjon! Legyem mondjuk az az ürügyünk, hogy az én felkérésemre művészeti tanácsokkal fog ellátni az egyik új tervem kapcsán, amelyről egyelőre csak mi ketten tudhatunk. Édesanyám azt fogja hinni, hogy az ágyasom lett és valószínűleg Teodóra nővérem is, jó apám nem fogja érteni a dolgot, de megbízik az ítélőképességemben, Júliáék boldogok lesznek és nem fogják megkérdőjelezni a dolgot, szóval Önnek igazából csak egy dolga lesz: kiélvezni ezt a két hetet és elvarrni minden olyan szálát, amelyet el szeretne varrni.

- Úrfi, ez briliáns terv! - ámuldoztam. - Nem tévedtem és a történészek sem, akik azt írták Önről, hogy leleményes és határozott üzletember, mert tényleg az! Elmondhatatlanul hálás vagyok, de tényleg!

- Akkor csinálja ügyesen és ne buktasson le minket - kacsintott huncutul és távozott.

Én meg egyedül maradtam a kétségeimmel és a kérdéseimmel magam felé, hogy jól tettem-e hogy elhúztam ezt a hazautazósdis dolgot, vagy sem.

Mire teljesen eluralkodott volna rajtam a pánik, ránéztem az órára és rájöttem, hogy hamarosan jelenésem lesz a tölgyfa alatt, mert nemsokára onnan indulunk el a Tettyére piknikezni az újdonsült lovagommal.

Egy könnyű anyagú kék-fehér nyári, hosszú, egybe-részes szoknyára esett a választásom, amely kissé dekoltált is volt, de ez most egy cseppet sem zavart.

Ezt a ruha tűnt leginkább piknikezéshez valónak. A hajamat csak simán megfésültem, egy kis szokásos ajakbalzsam és már kész is voltam a randevúra.

Izgatottan topogtam a fa alatt, mikor valaki hirtelen hátulról befogta a szemem. Ki más lehetett volna az, hát persze, hogy a Dénes.

Annyira jól nézett ki: egy krémszínű lenvászon nadrágot viselt és egy hozzá illő, kicsit világosabb színű inget vett fel hozzá, nadrágtartóval kiegészítve, dús barna haja pedig oldalra volt elől fésülve. Egyszerűen egy nagyon cuki kis hipszternek tűnt ismét.

Gyalogosan sétáltunk fel a tettyei romokhoz, ami azért kissé fárasztó volt, de olyan jól elcsevegtünk közben, hogy így még ez a kis mini túra is jóleső fáradtságnak tűnt.

Itt jegyezném meg, hogy a korabeli cipők rettentően kényelmetlenek voltak, így csaltam és a hosszú szoknyám alá a velem együtt, vagyis rajtam idecsöppenő túracipőmet húztam fel a piknikre.

Próbáltam úgy helyezkedni, hogy véletlenül se villanjon ki a cipőm, de ha Dénes észre is vette volna a cipőt, akkor sem gyanakodott volna, hogy ez valami ide nem illő dolog.

Férfiak meg a divat ugye... meg amúgy is, ő volt az első, akivel találkoztam, szóval ő aztán tényleg nem akadna fent a lábbelimen, hiszen az akkori szettemen sem döbbent le a kis tapintatos.

Nagyon sok finomságot csomagoltatott el a számunkra az édesanyjával, akiről kiderült, hogy időközben fel lett világosítva a találkánkról... sajnos.

Képzelem, mennyire repeshetett a boldogságtól Mici néni, hogy a fia velem randevúzik, de ez most egy cseppet sem érdekelt, csak ki akartam élvezni a pillanatot, ahogy Miklós úrfi is tanácsolta reggel.

Néha ismét elfogott a lelkiismeret-furdalás, amikor Dénes szerelemtől ragyogó szemeibe néztem, hogy nem szabadna ezt tennem vele, hogy reményt adok neki a közös boldogságra, amikor két hét múlva már sehol sem leszek, de annyira gyáva voltam és önző, hogy ellökjem magamtól, amikor édesebbnél édesebb csókokkal halmozott el.

Amikor viszont már a közös jövőre kezdte el terelgetni a szót, akkor nem bírtam tovább és félbeszakítottam.

- Dénes, kérlek, ne rohanj ennyire előre, csak élvezzük ki a pillanatot, ami megadatott nekünk, jó? Tudod, hogy nincsen hosszú távú lehetőségem és tervem itt maradni, így kérlek, csak éljünk a mának és fogd ezt az egészet fel egy jó kalandnak, ami újra kitérte a szívedet a boldogság felé, jó? Legyek, én csúnyán fogalmazva, a boldogságod főpróbája, ami felkészíti a szívedet az igazi és mindent elsőpró szerelemre. Tudom, hogy fogsz majd egy korban hozzád illő leányt találni, aki minden szempontból tökéletes lesz számodra és nemcsak egy átutazó lesz majd, mint én! Annyira szeretném, hogy megtaláld őt, nagyon megérdemled a boldogságot - hüppögtem, mert persze sikerült közben jól elsírnom magam.

- Drágám, szép szeműm, miért sírsz és mondasz ilyen butaságokat? - cirógatta le a könnyeket az arcomról Dénes. - Nekem nem kell már keresgélnem, hiszen te találtál rám! Ha a világ végére mész is, követni foglak - mondta határozottan.

- És mi van, ha az a világ egy teljesen más világ és nagyon messze van? Nem adhatod fel az itteni életedet - hüppögtem tovább.

- Érted bármit - jelentette ki határozottan.

- De én ezt nem kívánhatom tőled, főleg ilyen rövid ismeretség után!

- Rövid ismeretség valóban, de nekem tényleg egy pillantás elég volt ahhoz, hogy beléd szeressek! Hányszor kell még ezt elmondanom, hogy elhidd: szeretlek!

- Én is szeretlek - szakadt ki belőlem az én nagy meglepetésemre is ez a szó, amit régebben ritkán mondtam csak ki és akkor is csak sok idő elteltével.

Ahogy ezt kimondtam, elkezdett szakadni az eső, így nesze neked romantikus pillanat, gyorsan össze kellett szedelőzkdödnünk és elrohantunk a kövér esőcseppek elől.

Egy furcsa kis elhagyatott faházikóba terelt be Dénes, ami a közelben árválkodott, mert csak ez volt az egyetlen mentsvárunk a tüdőgyulladás elől.

Elmondása alapján ez egy itt élő remete férfi kunyhója volt, aki nagyon szeretett a Mecsek erdeiben barangolni és a halála után az árván maradt háza sok kirándulónak nyújtott menedéket hasonló helyzetben, mint a miénk.

Nem volt egy összkomfortos hely, de egy kis asztal és pár poros használati eszköz hevert még benne árván, amik már hiába várják eredeti lakójukat, mert ő már egy jobb helyre költözött innen.

Furán éreztem magamat, hiszen egy tökéletesen romantikus, napfényes pillanatból csöppentünk ide a villámcsapásokkal és zuhogó esővel tarkított némaságba.

Fáztam, rázott a hideg és Dénes úgy döntött, hogy az lesz a legjobb, ha a nagy pokrócot leterítjük a padlóra és a kicsivel meg beburkoljuk magunkat, amíg kicsit fel nem melegszünk.

A padló a pokróc ellenére is rettenetes ülőalkalmatosságnak bizonyult, a kis pokróc meg szűrős volt, de a szívem jobban szűrt, mert amióta kimondtam azt az „sz” betűs szót, azóta Dénes még mindig nem reagált rá semmit.

Mi van, ha addig voltam érdekes, míg az elérhetetlen lánynak tüntem és most, hogy én is beleszerettem, már el is illant a „varázsom”?!

Látta, hogy a vacogáson kívül más bajom is van, így maga felé fordította az arcomat és mélyen a szemembe nézve szólt hozzám:

- Mi a baj, kedves, mi bánt? Szokatlanul csendes lettél, amióta ide kényszerültünk az eső elől, ami azért is meglepő, mert téled beszédesebb leányt még nem ismertem soha. Sokszor azon gondolkodtam, amikor épp hosszú mondatokban próbáltál eltaszítani magadtól, hogy hogyan tudsz vajon a mondandód közben levegőt venni - csipkelődött Dénes, amit most nyilvánvaló okokból nem vettem túl jól.

- Köszönöm, de még egyszer sem kékültem el beszéd közben, jó? Ellenben most a hidegtől és a rideg reakciódtól sikerült elkékülnöm - duzzogtam.

- Milyen rideg reakciómtól, te csacsi?

- Nem vagyok csacsi és szerelmes sem, ha így viselkedsz velem - duzzogtam úgy, mint aki nem is a 30 felé közeledne.

- Nem értelek, Vivienem, őszintén nem tudom mi a bajod - méltatlankodott Dénes.

- Az, hogy én is kimondtam, hogy szeretlek és semmi reakciót nem láttam az arcodon, pedig nekem ez nagyon nagy lépés és szó ám!

- Jaj, drága szerelmem, hát hogy is mondhattam volna bármit is, amikor abban a percben ránk szakadt a záporhad és azon voltam, hogy megmentsem magunkat a meghűléstől, hogy még jó sokszor mond hassuk egymásnak ezt a szót a jövőben is.

- Haha, a jövőben - kuncogtam keserűen, mert nekem a jövő szó most egészen más jelentéssel bírt, mint Dénesnek.

- Hahó, Vivien, szeretlek! Hányszor mondjam el, hogy elhidd végre és csakhogy tudd: a világ legboldogabb emberévé tettél azzal, hogy viszontszeretsz! Te vagy a rejtélyes tündérem, az, aki a mindenem lehet és a boldogságom, nem akarok mást, csak azt, hogy együtt lehessék veled, hogy egyre jobban és jobban megismerhesselek és bebizonyítsam a világnak és a családomnak azt, hogy sosem tévednek a megérzéseim. Szerettem Annát is, csak az Ég tudja, hogy mennyire, de sajnós a Sorsnak más tervei voltak velünk, amit bár nehéz volt elfogadnom, de a te érkezéssel sikerült ezt megtennem és elengedtem őt, hogy békében nyugodhasson. Az irántad fellobbant érzéseim százszor erősebbek, mint amit iránta éreztem, ha szabad ilyen mondanom, ami ijesztő is egyben, mert nem tudtam, hogy képes lehet ilyen erejű érzésekre a szívem! Lehet sok ez most így neked egyszerre, de én tényleg úgy érzem, hogy rád vártam eddig! Rád vártam az összes magányos éjszakámon, amikor a Holdat kémleltem, hogy létezhetsz-e, rád vártam akkor is, amikor a testvéreimet kísértük az oltár elé és én magányosan ültem a padok között a templomban, és rád vártam kisfiúként is, amikor elképzeltem, hogy milyen lesz az a hercegnő, aki ide pottyán majd a semmiből és boldogan élünk majd, míg meg nem halunk!

- Jaj, ne mondj ilyeneket, mert mindjárt elsírom magam! El sem hiszed, hogy az „ide pottyant a semmiből” kifejezés mennyire találó a helyzetemre és mellesleg egy költő veszett el önben, fazekasmester úr - viccelődtem.

- Még csak fazekas tanonc, de köszönöm a megelőlegezett címet, kedvesem! - csipkelődött vissza. Na gyere ide, bújj közelebb, te duzzogó kiscsibe - ölelt át még szorosabban a pokróccal Dénes.

- Tündérből királylány, királylányból kiscsibe... mondhatom szépen haladunk lefelé a bókokban - szurkálódta tovább.

- Csitt, te elégedetlen, mert mindjárt csókot tapasztok a szádra - mondta Dénes viccesen.

Nos, mivel én nem vagyok az a lány, akit ilyesmivel meg lehetne ijeszteni, így a vicces fenyegetésre úgy reagáltam, hogy két kezemmel átöleltem és úgy csókoltam, mint aki soha többet nem fogja már látni a kedvesét.

Ő mohón viszonzta a csókjaimat és ami ezután történt, azt inkább a fantáziátokra bíznom, de maradjunk annyiban, hogy életem legcsodálatosabb napja volt ez a mai.

Azt hiszem erre mondják azt, hogy tökéletes boldogság. Úgy hiszem, megtaláltam azt a férfit (még ha jó sokat is kellett érte utaznom), akivel mind testileg, mind lelkileg kiegészítjük egymást.

Lehet, hogy nem egy romantikus filmbe illő jelenet az, ha egy dohos kis menedékházban egy pokrócon leszel azé, akit szeretsz, de engem ez egy cseppet sem zavart, mert tényleg minden úgy volt tökéletes, ahogy volt.

Nem volt szégyenérzetem amiatt sem, hogy nem mondtam még el neki a teljes igazságot az ittlétemről, mert nem eltitkolni akarom a dolgot, csak kívánni a megfelelő pillanatot.

Szerelmesen összebújva kissé szégyenlősen nézegettük egymást és kint időközben még a nap is kisütött.

- Viven, drága szerelmesem szabad-e ilyen boldognak lennem? El sem tudod képzelni, hogy mennyire boldoggá tettél azzal, hogy viszontszeretsz és hogy nekem adtad testestől-lelekestől magad. Igaz, emiatt még kicsit dorgálnom kell majd magamat, hogy nem voltam elég erős és nem bírtam várni ezzel a dologgal, de aztán rájöttem, hogy felesleges ezen idegeskednem, hogy gyenge voltam, mert úgysem hagyom, hogy vénlány legyél, ha érted, mire gondolok - viccelődött.

- Óh, hát igazán kedves vagy, de igaz, ami igaz, ilyen félelmeim nincsenek, hogy egyedül maradok, illetve nem kell mentegetőznöd, mert nem te tepertél le, hanem én téged, szóvaal - kacsintottam egyet pimaszul.

- Szóval mi? Csak nem úgy gondolod, hogy adósod vagyok egy bizonyítékkal arra, hogy én is tudok kezdeményezni? - felelt vissza komiszul Dénes. - Vigyázz leány, mert bebizonyítom az igazamat!

- Jaaj, de félek! De ne csak a szád járjon, hanem bizonyíts - kacsintottam rá és olyan mohósággal faltuk fel egymást, mint azok a friss házások, akik nem tudnak betelni a másikkal..

Aztán, félve attól, hogy ránk sötétedik, összeszedelődzködtünk és elindultunk haza, vagyis arra a helyre, amit még két hétig az otthonomnak mondhatok.

Útközben Dénes egy meglepő vallomást tett, amin teljesen ledöbbsentem és arra sarkallt, hogy én is elmeséljem neki az igazságot arról, hogy ki is vagyok, de végül nem akartam ezzel a sokkoló hírrel elrontani ezt a napot, így inkább hallgattam az időutazásos mizériámról.

- Vivienem, nem fogsz kinevetni, ha elárulok neked valamit?

- Dehogynévetlek ki, te butus, mondd el bátran, mi nyomja a lelkedet - biztattam.

- Annyira kellemetlen ezt elmondanom és félek, hogy taknyosnak fogsz érte tartani, de nekem te voltál az első nő az életemben. Egész eddig erre a pillanatra vártam és nem bántam meg! Szeretlek és mátol ezt a vallomást egy igazi férfi szerelmeként könyvelheted el - kacsintott huncutul.

Magamban eközben arra gondoltam, hogy ennek a mondandónak fordítva illett volna elhangzania, de nem mertem ezzel most csipkelődni, így válasz helyett csak megcsókoltam.

- Szeretlek, te cseppet sem ártatlan fiú! Köszönöm, hogy vagy nekem!

- Én köszönöm, hogy vagy nekem, te kis boszorkány!

- Na, jó elég a köszönömökből, mert így sohasem érünk haza - morgolódtam viccesen és így csipkelődtünk egész végig, amíg haza nem értünk.

Miután elváltunk Dénessel egymástól, egy csacska tini lányos pergéssel reppentem be az ideiglenes otthonom ajtaján, ám amikor megláttam a sötét előszobában egy alakot kirajzolódni a kanapén, hát mondanom sem kell, hogy hamar visszabillentem a valóságba és majdnem szívrohamot kaptam az ijedtségtől, hogy ki várhat rám ilyen későn.

- Ki az és mit akar itt az éjszaka közepén?! - förmedtem rá a rejtélyes alakra a kanapén. - Csak hogy tudja, meg tudom magamat védeni, ha bármi erőszakos terve lenne velem - jelentettem ki határozottan és közben arra gondoltam, hogy de jó lett volna, ha nem csak szemezgetek anno az Aikido tanfolyammal, hanem el is megyek rá.

- Ne féljen, kisasszony, nincsenek erőszakos terveim Önnel, mert már a nézése is gyilkos tud lenni, amikor dühös, csak az a helyzet, hogy rám sötétedett, míg Önre vártam, mert jól el tetszett tűnni a semmibe - kuncogott egy ismerős hang a kanapén.

- Miklós úrfi, magának még rosszabban megy este a viccelődés, mint napközben - szúrtam oda egy velős visszaválaszt az ifjabbik Morvainak. - Minek köszönhetem ezt a kései látogatást, ha szabad tudnom? De mielőtt válaszolna, előtte legurítanék egy pohár bort, mert menten kiugrik a szívem, úgy rám hozta a frászt.

- Vivien drága, most mondhatnám azt, hogy csak az ilyen ijedős, akinek rossz a lelkiismerete, de tudom, hogy az Öné tényleg rossz - gúnyolódott az úrfi.

- Nem csalódom sosem Önben, úrfi, ha cinizmusról van szó, de tudja, hogy így kedvelem. Nosza jöjjön, igyuk meg együtt azt a bort és mondja el végre, hogy mi szél hozta ide, azon kívül, hogy egymás sértegetéséből csináljunk versenyt.

- Kellemes időtöltés ez a szurkálódás, az már igaz, Vivien, de most inkább tényleg a tárgyra térnék, mert sürget az idő.

- Higgye el, úrfi, én leszek a legboldogabb, ha végre kiböki, mit akar, mert borzasztóan fáradt vagyok és nem vágyok másra, csak egy fürdőre és egy hatalmas alvásra.

- Óhh, ha gondolja, fürödjön meg közben nyugodtan és én addig elmesélem a mondandómat és még a hátát is megmosom közben - mondta Miklós pimaszul kuncogva.

- Ahh, úgy látom, mi már sosem tudunk komolyan beszélni - sóhajtottam fáradtan.

- Bocsánat, de ezt nem hagyhattam ki, de azt viszont ténylegesen kikérem magamnak, hogy mi nem tudunk komolyan beszélni, mert hiszen elég komoly vallomásokon vagyunk már túl, ha érti mire gondolok.

- Persze, hogy értem, csak a fáradtság előhozta belőlem a gonosz Vivient, elnézést - mosolyogtam bűnbánón.

- El van nézve, hiszen én sem maradok sosem az adósa, ha piszkálódásról van szó - veregette meg a hátamat Miklós, mintha valami férfi haverja lennék az ivóból.

- Hát ez igazán protokollhoz illő gesztus volt, úrfi - öltöttem nyelvet rá.

- Akárcsak ez, de azt hiszem, mi ezt a csipkelődést tényleg a végtelenségig bíránk, szóval tényleg nem húzom tovább az időt, hanem a tárgyra térek. Vivien, Ön tud bármit is bizonyos társaságokról, páholyokról?

- Áhh, a szabadkőműves dologra kíváncsi az úrfi, de hisz tudhatná, hogy tudom... ezt mindenki tudja.

- Most majdnem megkérdeztem, hogy honnan tudja, de mondja csak, ez ennyire nyilvánvaló dolog lesz később?

- Persze, és egyébként szerintem nem olyan ördögtől való dolog ez, mint ahogyan azt sokan beállítják - nyugtatgattam az úrfit.

- Én még csak most fogok ebbe az egészbe igazán belekóstolni és bevallom, kisasszony, hogy tartok kicsit ettől...

- De miért? - kérdeztem őszintén.

- Hát azért, mert az apám nem sok mindent mondott még erről az egész szabadkőműves társaságról és annyira rejtélyes így ez a dolog, hogy rendesen ilyen misztikus vonzata lett számomra az egésznek.

- Úrfi, még tényleg nem tud semmit sem erről az egészből?

- Nem, tényleg nem. Az apánk nagyon diszkréten kezeli ezt a dolgot, csak annyit tudok, hogy holnap talán én is beavatást nyerek ebbe a titkos körbe és bevallom férfiasan, kicsit félek.

- Nem szégyen a félelem, úrfi, sőt inkább bátor az, aki bevallja a gyengeségeit, egyáltalán nem elítélendő vagy megmosolyogtató ez a dolog. Én még néha ahhoz is gyáva vagyok, hogy belássam, hogy esendő vagyok és nem tudok mindent megoldani... nehéz dolog ezt elfogadni, de ez van.

- Kivételesen erős nő Ön, cseppet se féljen, ha nem tud valamit megoldani, mert addig-addig fut neki egy dolognak, amíg meg nem ugorja azt az akadályt.

- Ez most meglepően kedves volt Öntől, úrfi - mosolyogtam rá. - Mindig is tudtam, hogy dobog ott egy picurka szívecske a selyemöltöny mögött.

- Ejnye, Vivien, ez nem is selyem - bökött meg Miklós. - Egy hölgynek illene ezt tudnia.

- Igen egy hölgynek igen, de én egy újkori kiadású nő vagyok, aki messze van az úrihölgytől, hisz tudja.

- Ezt a tényt le sem tudná tagadni.

- Nem is akarom - kacagtunk fel egyszerre.

Utána megnyugtattam az úrfit, hogy részleteket nem igazán tudok és nem is szeretnék elárulni erről a szabadkőműves dologról, hiszen ez az édesapja tisztje, hogy beavassa majd, de egy a lényeg, hogy ne féljen, mert nem lesz semmi baj.

Viccesen még egy jó tanáccsal is elláttam Miklóst a későbbi épületdíszek kapcsán, hogy kicsit diszkrétebben használják majd az ehhez a közösséghez köthető motívumokat, mert bizony sok helyi épületünk rejt magán egy-egy ilyen szimbólumot.

Azt is odadörgöltem az orra alá, hogy jól vigyázzon, mert ha visszatérek az én időmbe, akkor le fogom majd ellenőrizni, hogy megfogadta-e a tanácsomat.

Jó hangulatban váltunk el egymástól és én boldogan reményekkel telve feküdtem le egy még jobb napra várva.

Negyedik fejezet

Csak őszintén...

Esős reggel köszöntött ránk, borzasztó erősséggel csapott le a szeptember elseje a városra.

Épp azon tanakodtam magamban, hogy mi a fenét húzzak fel, amikor valaki ingerülten dörömbölni kezdett a bejárati ajtón, megzavarva ezzel a reggeli készülődésemet.

- Ördög és pokol, hogy ebben a korszakban sosem lehet egy nyugodt reggelem! - kiáltottam fel morcosan. - Azonnal megyek, egy pillanat, mi lehet ilyen sürgős?!

Bárcsak ne nyitottam volna ki az ajtót, mert az a tekintet, ami a túloldalon várt rám, az örökre beleégett a retinámba.

Mici néni dühös tekintettel ugrott be az ajtón és nekem, de úgy, hogy még a szavam is elakadt - ami igen ritka - ettől a „köszöntéstől”.

- Vivien kisasszony, egy valamit kértem Öntől, csak egyetlen dolgot! Emlékszik még, mi volt az, mert ha jól sejtem, akkor igen hamar elfelejtette azt, amit egy megtört anyai szív kért Öntől?

- Mici néni...

- Csak semmi Mici néni - szakított félbe az asszony. - Hogy tehette ezt, hogy csábíthatott el egy ilyen fiatal és befolyásolható rendes fiút? Miért kellett pont az én fiam köré tekeregnie, mint egy kígyó?! Mit akar tőle... hiszen ő csak egy szegény fazekastanonc fiú! Ott az ifjabbik Morvai, ha szórakozni akar, neki még pénze is van és biztos jól meglennének, ahogy a modorát megismertem... mondja, miért az én Dénesemre kellett szemet vetnie?

- Szóhoz juthatok végre? - csattantam fel kicsit erélyesebben.

- Úgyis csak hazudni fog, de tessék, ámítson engem is hazugságokkal, mint szerencsétlen befolyásolható naiv fiamat, akit megbolondított ez a sunyi szempár, de közlöm Önnel, hogy én átlátok magán.

- Ó, igen? Minden tisztelettel, de nem tud maga rólam semmit sem, de képzelje, a fia magával ellentétben tényleg ismer!

- Na ne mondja, kisasszony... pár nap alatt ki lehet-e olyasvalakit ismerni, aki a semmiből csöppent ide és elég gyanús körülmények között? Ugye tudja, hogy ha Júlia kisasszony nem pártfogolná és nem lenne mindenkivel ilyen kedves, akkor soha egy percet sem tölthetett volna el itt a Morvai birtokon?! Nem tudom a kisasszony is mit lát Önben... kezdem azt hinni, hogy maga valami boszorkány!

- Ahh, Mici néni, ha tudná, hogy mostanában ezt a jelzőt hányszor megkaptam, szóval egészen megszoktam, sőt tán még én is kezdek hinni abban, hogy van mágikus erőm - nevettem fel cinikusan.

- Nevezzen csak, de azt biztos, hogy nem fogom hagyni, hogy az én drága kisfiam felrúgja Ön miatt a szépreményű életét és elrohanjon Münchenig!

- Ezt most nem értem, miről is van szó... kérem mondja el, hogy mi a baja és ha lehet, akkor ugorjuk át azt a részt, amíg még hosszú percekig sérteget engem, köszönöm!

- Hogy mi az én bajom?! Hát az, hogy tegnap este csillogó szemekkel megbabonázva esett haza az én Dénesem és közölte velem, hogy megnősül és Münchenben fog új életet kezdeni és kiteljesedni művészként... Önnel!

- Miiiii, micsoda? Megnősülni? Ezt a tervét azért velem is elfelejtette megosztani, de nem kell félnie, nem fogom Münchenbe csábítani a fiát, jó?

- Tudtam én, hogy össze fogja törni a szívét, jaj Istenem, annyira tudtam! - sipítozott Mici néni.

- Na jó, itt a vége, ezt most untam meg, asszonyom! Kérem, távozzon és hagyja, hogy a felnőtt fia és én úgy éljük az életünket, ahogy akarjuk... jelen pillanatban kávézni szeretnék, szóval, ha megengedi, akkor nem mutatnám meg, hol az ajtó, hiszen nagyon is jól tudja! - förmedtem rá türelmetlenül.

- Ezt mégis, hogy merészeli, pimasz...

- Viszlát, Mici néni, viszlát! - és már sarkon is fordultam, faképnél hagyva a nőt a szalonban.

A bejárati ajtó dühös csattanása jelezte, hogy végre egyedül maradtam a vendégházban.

Nem gondoltam volna, hogy az együttlétünk Dénesből ekkora intenzitású érzéseket hoz majd ki, hogy egyből el akar venni.

Egyszerre voltam rettentően boldog és végtelenül szomorú. A szívem arra vágyott, hogy a felesége lehessen, de az agyam tudta, hogy ez lehetetlen. Én nem tudnék sokáig ebben a korban élni, tőle meg nem várhatom el, hogy egy olyan korban éljen, amit hírből sem ismerhet. Az lenne a legjobb, ha minél előbb elmennék és mégsem nyújtanám el az ittlétemet, hiszen már mindent láttam, amit akartam és így is rengeteg szép emlékekkel és élménnyel gazdagodtam... olyanokkal, amelyek valószínűleg senki másnak nem adattak meg.

Mindig is utáltam búcsúzkodni, de ez most még nehezebb lenne, mert nem tudom, hogy hogyan mondhatnám el Dénesnek az igaz történetemet.

Istenem, mekkora idióta vagyok, hogy nem tudtam parancsolni az érzelmeimnek... most mitévő legyek?

Ha szó nélkül megyek el, az gusztustalan és gerinctelen dolog lenne a részemről... meg kell tisztelnem azzal, hogy elmondom neki az igazat... még ha ez most így még jobban fog neki fájni.

Vagy az az egyszerűbb és kevésbé fájdalmas verzió, ha nem mondok neki semmit és csak a semmibe veszve eltűnök... utálni fog, ez biztos, de talán így könnyebben továbblép majd, ugye? - morfondíroztam magamban.

Hogyan kezdjek neki, ezt mégis hogyan illik elmondani az újdonsült barátodnak, hogy „Ó, hello, én amúgy 2018-ból jöttem, egész végig hazudtam neked, de nagyon megszerettelek! Az a helyzet viszont, hogy képtelen vagyok hosszú távon a Te korodban élni, mert egyrészt ez így nem normális dolog, meg amúgy is na! Ja, szóval örültem neked, sosem foglak elfelejteni, de most akkor megyek!”

Azt hiszem, ettől a szövegtől másnap már a tébolydában lenne szegény... most mitévő legyek?

A hazautazásomhoz mindenképpen szükségem lesz Miklós úrfi segítségére, hiszen megígérte, hogy elkísér a forrásnál lévő kúthoz, de az úrfi ma nagyon elfoglalt, így amíg ő dolgozik, addig én előkészítem a búcsúmat.

Túl gyáva vagyok ahhoz, hogy szemtől-szembe búcsúzzak el mindenkitől és hazudni tovább már nem vagyok hajlandó nekik, így úgy döntöttem, hogy mindenki kap majd egy személyre szabott búcsúlevelet tőlem.

Mindegyik levelet gondosan-szépen megírtam és ráírtam a címzettek neveit, a leghosszabb levél természetesen Júliáé lett.

Vencel úrnak megköszöntem azt, hogy egy olyan ikonikus alakja volt a szülővárosomnak, aki nagyon sokban segítette a város jövőjét és megítélését, megírtam neki, hogy kislánykorom óta - azóta, amióta megpillantottam az otthoni eozindíszeket - nagy csodálója vagyok az Eozin „Mágusnak” és mindig tisztelettel gondoltam rá és a családjára. Tisztába vagyok a család történetével és mindig szeretettel emlékeztem meg rájuk, mint egy kedves régi ismeretlen ismerős családra.

Teodóra asszonynak hálás szívvel megköszöntem azt, hogy ilyen csodálatos embereket nevelt a gyerekeiből és hogy mindig hűséges társa volt Vencel úrnak. Minden sikeres férfi mögött egy erős nő áll - szól a mondás és ez milyen igaz! Kértem, hogy ezt sose felejtse el, hiszen az ő érdeme is az, hogy a Morvai család ott tart, ahol!

Teodórától bocsánatot kértem, hogy nem túl jól indult az első találkozásunk és sajnálom, hogy nem tettem rá jó benyomást, de ne felejtse el, hogy akárcsak Júliára, úgy őrá is példaképként tekintettem mindig, hiszen nagyon inspiráló és erős személyiségek! Páratlan gyűjteménye a népi motívumok kapcsán egyedi és fantasztikus, munkássága párját ritkítja és egy nagyon jó ember! Ne adja fel az álmait és maradjon mindig olyan kitartó és családcentrikus, mint most! Több önbizalom és minden rendben lesz!

Miklós úrfitól bár személyesen is el akartam búcsúzni, de azért pár sort neki is írtam. Kértem, hogy ne égesse mindig két végén a gyertyát és bármilyen nehézséget is sodor az élet az útjába, mindig gondoljon arra, hogy milyen fantasztikus és szerető családjára van, akikre mindig számíthat. Egységben az erő, ezt sose, felejtse el... és az ön családja együtt bármire képes! Hajrá Morvaiak, hajrá úrfi! Ha nagyon elveszettnek érzi magát a nagyvilágban, akkor mindig

gondoljon arra, hogy a távoli időkben van egy lány, aki hisz Önben és amiket mesélt az Ön sikereiről, azok mind igazak, szóval váltsa valóra a jövőt, ne habozzon!

Tádénak is írtam egy búcsúlevelet, melyben megköszöntem neki, hogy végig nagyon kedvesen bánt velem és csodálatraméltónak tartom a kapcsolatát Júliával. Fantasztikus ember, kivételes tehetség, tervezze meg az álmait és végül építse is meg őket! Ne szabjon határt a fantáziájának, ami megszületik a tervezőasztalon, annak valósággá kell válnia!

„Igazán boldog lehet az a család, amelynek Ön a feje, legyen mindig nagyon boldog az Ön szeretett és imádnivaló Júliájával!” - zártam soraimat az utolsó levében.

Júliáé, mint említettem, igazán hosszúra sikeredett, remélem elolvassa majd - sóhajtottam hangosan.

Elégedetten néztem az asztalon sorakozó levélkupacokra, és így, hogy kiírtam magamból mindent, amit szerettem volna, így könnyebben ráhangolódtam a végső és legnehezebb búcsúra... mert végül úgy döntöttem, hogy Dénes is megérdemli azt, hogy ne szó nélkül lépjek ki az életéből, pedig ez volt a tervem, aztán beláttam, hogy ez csak maximum nekem lenne így egyszerűbb, de neki biztos, hogy nem.

Most az egyszer igazán bátornak kell lenned, Vivien - kiáltottam a tükörképemre és készen álltam arra, hogy elmondjam az igazat az én Dénesemnek.

Életem legnehezebb vallomására készültem és ehhez tökéletes helyszínt kellett választanom, olyat, ahol nyugodt körülmények között fedhetem fel a valóságot az ittlétemmel kapcsolatban. A Tettyét mindig is imádtam, Dénessel is szép közös emlék köt már minket oda, így arra a következtetésre jutottam, hogy legyen ott mindennek vége, ahol igazán elkezdődött. Az udvaron sétálgatva pont belefutottam Dénes egyik munkatársába, aki szintén fazekasnak tanult és vele üzentem neki, hogy munka után, este 6 órakor várom a romoknál és ne késsen.

A szívem úgy dörömbölt a mellkasomban, mint egy dühös rab, aki ki akar törni a börtönéből, éreztem, hogy forró pír borítja az arcomat, és hogy a térdeim egyre kevésbé tartanak meg, de időben ott akartam lenni a megbeszélt helyszínen, így nem állhattam meg erőt gyűjteni a nagy vallomáshoz.

Hosszú, piros virágmintás ruhát viseltem, ami alatt fekete csipkebetét volt, melynek alsó szegélye igazán elegánssá varázsolta ezt a kis egyszerű ruhát.

A hajamat félig összefogtam egy piros kis virágot formázó csattal és egy egyszerű fekete topánkát húztam fel, ami kissé nyomta a lábamat, mert sajnos nekem nincs olyan kis kecses és nőies lábam, mint a Morvai lányoknak.

Nem tudtam elég korán érkezni, mert Dénes már ott várakozott egy fának dőlve és leste az elnyúló virágszirmok örvényét az egyre jobban erősödő szeptemberi szélben.

Jaj, Istenem olyan helyes és annyira tökéletes, tipikusan az a férfi, akiről mindig is álmodtam!

Hogyan hagyhatnám itt ezt a kincset? - ezen morfondíroztam, amikor észrevett és elkezdett lefelé futni a domboldalról, hogy minél előbb üdvözölhessem.

Úgy éreztem magamat, mintha egy romantikus filmben lennék, mert olyan igazi giccses filmbe illő futással közeledett felém.

Szorosan átölelt és amikor összetalálkoztunk, nekem azonnal lefagyott a mosoly az arcomról és felváltotta a helyét milliónyi könny.

Éreztem, hogy a térdeim egyre jobban megrogynak és még jó, hogy erősen tartott Dénes, különben elájultam volna.

Érezte ő is, hogy valami nem stimmel, mert aggódva nézett rám, miközben kezeivel keretezte az arcomat.

- Mi a baj, kisboszim? Te sírsz? Mi történt? - kérdezte aggódva és közben elkezdte lecsókolgatni a könnyeket az arcomról.

- Ezzel nem segítesz - förmedtem rá indokolatlanul mogorva hangnemben, ami miatt hátra is hőkölt egy picit.

- Nem értem, Vivien, mi a baj? Kérlek, mondd el, mi bánt, mert nagyon megijesztesz!

- Az a helyzet, Dénes, hogy amit most mondani fogok neked, az lehet, hogy örülségnek fog hangzani, de igaz. Megértem, ha bolondnak fogsz ezek után majd tartani és azt is, hogy gyűlölni fogsz, de nem bírok úgy elmenni, hogy hazugságokkal kiszínezett emlékeket hagyjak magam után. Üljünk le a romokhoz, ehhez biztos, hogy le kell majd ülnöd, mert nem egy hétköznapi történettel készültem neked.

- Jézusom, nem tudom, miről lehet szó, de látom, hogy komoly, jól van, üljünk le és mondd el a történetedet.

- Kérlek, ne szakíts majd félbe, így is nagyon nehéz nekem ez az egész... utána szívesen válaszolok majd minden kérdésedre, de előbb hadd mondjam el, hogy ki is az a Schwartz Vivien valójában.

- Rendben, de azt tudnod kell, hogy bármit mondasz majd, az az én érzéseimen nem fog semmit sem változtatni, mert nem tudsz olyat mondani vagy tenni, ami miatt kevésbé szeretnék.

- Na, az majd mindjárt kiderül, de az elején fontosnak tartom én is leszögezni azt, hogy az érzéseimről sosem hazudtam neked, ezt kérlek, sose felejtse el!

- Sosem foglak elfelejteni, mert még a Pokolba is utánad megyek!

- Hát akkor stílusosan kezdődjön is el a mesém az én „Poklomról”! - kezdtem bele határozottan a mondandómba.

Schwartz Vivien vagyok lassan 30 éves diplomás lány. Jelenleg több mindennel foglalkozom, de az írás a mindenem. Pécsen születtem 1988. decemberében és ott élek jelenleg is a vőlegényemmel, aki építészmérnökként dolgozik. Az én időmben 2018-at írunk és teljesen más minden. Hobbi szinten helytörténeti kutatásokat végzek a város kapcsán és történetesen a Morvai család nagy rajongója vagyok. Mindent tudok róluk és a gyárról, igazi példaképek sokak számára az én időmben. A vőlegényemnek például építészmérnöki példaképe Júlia férje, Tádé, de nemcsak rá, hanem sokakra inspirálóan hatott a munkássága. Jövőre tervezzük az esküvőnket és hamarosan gyereket is szerettünk volna. Imádok utazgatni, túrázni, fotózni és új kultúrákat megismerni. Sajnos a gyár már nem Morvai kézben van, de hűen őrzik az emléküket és azt a szellemiséget, amit Vencel úr képviselt. Mindenki büszke az eozin atyjára és szerintem sosem fogják elfelejteni a nevét. Az, hogy ide csöppentem, fogalmam sincs, hogyan történt... csak annyira emlékszem, hogy egy forró nyári napon túrázni indultunk a vőlegényemmel, hogy kísétéljük magunkból a feszültséget, de kicsit rosszul lettem a Morvai-forrás kútjánál, amiből ittam pár kortyot és elájultam. Mire magamhoz tértem, már az 1800-as években voltam és Te voltál az első, akit megpillantottam. Most már tudod, hogy miért voltam olyan furcsa akkor... azt sem tudtam, hol vagyok és hogy mi történt.

Amikor rájöttem, hogy nem örültem meg, hanem tényleg időt ugrottam, akkor nagyon megijedtem és azon kezdtem el gondolkodni, hogy hogyan juthatnék haza, de addig túl kellett valahogy élnem ezt az egészet és ez csak úgy sikerülhetett, ha valaki addig befogad.

Kétségbeesetten próbáltam Morvaiék vendégszeretetét kihasználni, tudom ez nem szép dolog, de időt kellett nyernem a megoldás kiötléséhez. Időközben rájöttem, hogy csakis a kút, illetve a forrás lehet a kulcs, vagy furcsán fogalmazva: az időkapu, így valakit rá kellett vennem, hogy vezessen oda, de ez sem ment egyszerűen, mert kellett egy indok, ami miatt én el szeretnék oda jutni.

Morvai úrfi tűnt az idegenvezető szerepére a legalkalmasabbnak és mivel eléggé rámenősen próbált a kegyeimbe férkőzni, így úgy gondoltam, hogy ezt a javamra tudnám fordítani, csak azzal nem számoltam, hogy az úrfit nem ejtették a fejére és rá fog jönni arra, hogy valami rosszban sántikálok.

Végül kénytelen voltam előtte felfedni magamat, mert szükségem volt egy segítőre, aki mellettem áll ebben a nehéz időben és tudta, hogy ez csak úgy fog működni, ha elmondom neki azt, hogy ki is vagyok valójában. Tudtam, hogy az úrfi megért majd és szerencsére nem is kellett csalatkoznom benne.

Mindent elterveztünk, azt, hogy egy kis időt még itt töltök, ha már egy ilyen különös nyaralást nyertem a Sorstól, aztán szépen lassan eltűnök a semmibe, ahonnan jöttem... aztán jöttél te és nem bírtam elmenni.

Kérleltem Miklós úrfit, hogy toljuk még ki egy kicsit a hazautamat, mert még nem vagyok kész arra, hogy elmenjek... és hogy itt hagyjalak.

Igen, beléd szerettem, pedig nem akartam... de értsd meg, nem maradhatok tovább, mert minél tovább maradok, annál nehezebb lesz az elválás... és nem akarom, hogy sérülj... az anyád már így is neheztel rád miattam, nem akarom, hogy megromoljon a kapcsolatotok!

Eljött az idő hát, hogy elbúcsúzzak és ha minden jól megy, akkor holnap már otthon leszek, de a szívemből egy darabot örökre itt hagyok majd neked. Egy részem mindig itt lesz majd veled, ebben az időben és tudd, hogy sohasem foglak elfelejteni!

Tiszta szívemből kívánom, hogy légy nagyon boldog, mert igazán megérdemelnéd a boldogságot egy rendes feleség mellett! Annyira sajnálom, hogy nem én lehetek az, de ez van, ezen nem tudok változtatni - mondtam elcsukló hangon és patakokban kezdtek el lefolyni a könnyek az arcomon.

Végtelen könnyebbség uralkodott el rajtam, de féltem is azért Dénes reakciójától, mert még mindig nem szólalt meg, csak egyre sápadtabban és sápadtabban bámult maga elé.

- Dénes, kérlek, szólalj meg! Minden rendben? Nagyon utálsz most? Szólj valamit... bármit... ordíts, ha kell, csak ne hallgass! A némaságtól nincs rosszabb...

- De van, hidd el! A hazugság... az mindentől rosszabb! Miért nem mondtad el nekem az igazat? Miből gondoltad, hogy nem értettelek volna meg? Morvai úrfiban bezzeg megbíztál... abban a hencegő ficsúrban! Én miért nem szolgáltam rá a bizalmadra? Nem tudom mit higgyek vagy gondoljak... nekem ez most így túl sok volt. Ami leginkább fáj a hazugság mellett, az az, hogy azt mondtad, hogy férjhez fogsz menni... egy percre sem gondolkodtál másik lehetőségen, hanem határozottan kijelentetted, hogy ez lesz. Meg sem próbálsz maradni? Menekülni egyszerűbb... még a szíved elől is?

- Az egész életem egy menekülés, hidd el, profi vagyok már ebben!

- Akkor csak ügyesen továbbra is, viszlát, Schwartz Vivien! Vagy nem is tudom, hogy ez a „viszlát” megfelelő elköszönés-e a te esetedben?! Tudod mit, legyen akkor a végszó az, hogy: Sok szerencsét és boldogságot a Te idődben! - vágta hozzám dühösen és már el is rohant, mielőtt szóhoz juthattam volna.

Nem tudom azt mondani, hogy nem értem meg a dühét, de nagyon fájtak a szavai... nem ezt a reakciót vártam tőle, igaz, nem is volt jogom semmi jót sem várni az elhangzottak után.

Szomorúan ballagtam hazafelé és útközben próbáltam minden egyes képet az emlékezetembe vésni a korabeli városról. Kár, hogy nem volt nálam fényképezőgép, de az emlékképek talán sosem fognak majd kifakulni, míg az Instax képek idővel igen.

Csendes és nyugodt volt a város, minden olyan gyönyörű volt és én olyan szívesen éltem volna ebben a korban, de így, hogy egy másikba születtem, már nem tudtam volna megszokni ezeket az időket.

Hazaérvén lehuppantam a szófára és elkezdtem sírni és csak sírtam, és csak sírtam.

Miután megnyugodtam, szépen lassan átöltöztem abba a ruhába, amiben érkeztem és szavamra mondom, hogy nagyon kényelmetlennek és műanyagnak tűnt még a #vegán feliratú biopamut pólóm is a korabeli ruhák finom anyagához képest, de ezen most nem kezdtem el kattogni, hanem lélekben teljesen felkészültem a hazautazásomra.

Azt még nem tudtam milyen lesz majd hazatérni, vagy mi vár majd rám, mit gondolnak, hogy hova tűntem, de ezen majd még ráérek aggódni.

Az előre megírt kis búcsúleveleket a zsebembe csúsztattam, a lányok ruháit szépen összehajtva az ágyon hagytam és csak egyetlen egy brosst tettem el magamnak emlékebe, hogy legyen egy picit kis emlékem ezekről az időről és nem mellesleg ez a bross volt rajtam akkor, amikor Dénes először szerelmet vallott nekem, szóval duplán szép emlék lesz majd ez nekem.

Az ajtót gondosan bezártam magam után és szépen lassan elindultam arra a hosszú útra, ami 2018-ba vezetett.

Vagyis elindultam volna, mert Miklós úrfit bizony elnyelte a föld, sehol sem találtam, így kissé kétségbeestem, hogy mitévő legyek, mert már nagyon rákészültem arra, hogy a hajnal már otthon fog érni.

Addig-addig tanakodtam magamban, hogy vajon hol lehet az úrfi, amíg eszembe nem jutott a tegnapi beszélgetésünk és rájöttem, hogy valószínűleg a Perczel utcában fogom megtalálni frissen beavatott páholytagként.

Nem bírtam egy helyben maradni, így úgy döntöttem, hogy nem fogok itt ki tudja meddig a nagyház előtt ácsorogni, így inkább elsétáltam a Perczel utcába a Hoffmann-féle bútorraktárhoz és milyen jól tettem, mert alighogy odaértem, egy kisebb férfi csapat jött ki az üzletből és köztük volt az úrfi és az édesapja is, akik roppant mód ledöbbentek, amikor megpillantottak.

- Kisasszony, maga hogy került ide? - kíváncsiskodott az idősebb Morvai. - Egy ilyen fiatal hölgynek nem illendő ilyen késő este egyedül sétálgatni a városban, ami lehet, hogy épp szunnyadónak tűnik, de sok veszélyt rejtget.

- Köszönöm, uram, az aggodást, de egyet se féljen, meg tudom magamat védeni - jelentettem ki határozottan.

- Nos, ebben nem kell kételkednünk, jó apám, hogy így van-e, mert a kisasszony nem túloz, ő egy igazi kis boszorkány - kacagott fel Miklós úrfi. - De mi szél hozta ide, történt valami? - fordította komolyra a szót az úrfi.

- Ne haragudjanak, hogy így letámadtam itt Önöket, de mindenképp beszélnem kell Önnel, Miklós úrfi, négy szemközt, mert ez az ügy nem tűrhet halasztást, amiről beszélni szeretnék!

- Már elnézést, kisasszony, hogy beleszólok itt a láthatóan bizalmas beszélgetésükbe, amivel letámadta a fiamat, de elárulná nekem azt, hogy honnan tudta, hogy itt talál majd minket? Netán követett minket, mert tudtommal senkinek sem mondtuk el, hogy ide fogunk jönni... - érdeklődött kissé mogorván Vencel úr.

- Én, én csak... - hebegtem.

- Én hívtam ide, apám, de előbb érkezett, mint gondoltam, mert mindig olyan kis türelmetlen ez a kis boszi - mentett ki Miklós ebből a kínos helyzetből.

- Elment az eszed, fiam? Már az első napodon kifecsegsz mindent... ugye nem mondtál neki semmit?

- Dehogy, apám, csak annyit kértem Vivien kisasszonytól, hogy itt találkozzunk este, mert meglepetés bűtört választunk Önnel édesanyám születésnapjára és lehet, hogy pár pohár bor is lecsúszik közben egy kis kártyajátékkal megfűszerezve az öreg Hoffmannékkal, ami miatt elhúzódhat majd a meglepetés kiválasztása. A találkánk célja egyébként egy kis romantikázás lenne, ugye Vivienem? - kacsintott huncutul az úrfi, aki nagyon élvezte ezt a kialakult helyzetet, mert tudta, hogy ha nem akarom magamat lebuktatni, akkor rábólintok az állításaira.

- Így volt - mondtam fogcsikorgatva és kissé elpirulva. Bizton állíthatom Morvai úr, hogy általam semmilyen születésnap meglepetés nem lesz leleplezve és remélem a kártyajátékban is szerencsések voltak, ha már az úrfi a szerelemben, úgy érzem, nem lesz annyira az, ha így folytatja, hogy késő esti randevúra hív hölgyeket és még csak nem is árulja el az édesapjának a terveit - csíptem bele a kezébe, miközben belekaroltam.

- Ah, maga tényleg egy boszorkány, de így szeretem - szisszent fel az úrfi.

- Szerelem? Fiam, miről maradtam le? - kérdezte most már végképp tanácstalanul az idősebb Morvai.

- Nyugodjon meg, uram, a fia és én csak ismerkedünk, de igazándiból csak barátként tekintünk egymásra, ugye? - sziszegtem kissé nyomatékosan.

- Ugyan, Vivienem, az apám lehet, hogy nem húszéves már, de nem ejtették a fejére, gondolja ám, hogy a barátok nem késő este találkozgatnak - mondta nevetve Miklós úrfi és mire bármit rákontrázhattam volna, addigra szájon csókolt. - Látja apám mennyire baráti a viszonyunk? - hahotázott.

- Na jól van, fiam, én azt hiszem, hazamegyek, jó szórakozást! Vivien kisasszony, örültem a találkozásnak, de ha megfogad egy jó tanácsot, akkor vigyázzon a fiammal. Bármennyire is szeretem, de tudom, hogy nem egy egyszerű eset és nem tudom, hogy ön alkalmas lenne-e a megszelídítésére.

- Apám, de ilyet mondani rólam, tényleg jobb, ha búcsúzunk! - nevetett még mindig Miklós.

- Köszönöm, uram, az intelmeket, igyekszem majd észben tartani őket - mondtam hálásan és búcsúzóul megöleltem az idősebb Morvait, aki láthatóan nem tudta mire vélni a dolgot, de visszaölelt.

Hát így búcsúztam el én végül Vencel úrtól, az eozin és a gyár atyjától. Furcsa búcsú volt, de mindig emlékezni fogok erre az ölelésre... könnybe lábadt szemmel figyeltem a távolodó alakját, tudtam, hogy most láttam őt utoljára.

Ezt a megható pillanatot Miklós úrfi csipkelődése szakította félbe, aki nagyon jól mulatott azon, hogy ilyen kínos helyzetbe hozott.

- Vivien, esküszöm látnia kellett volna a képét, amikor megcsókoltam, attól féltem, menten felrobban - örvendezett az úrfi.

- Hahaha, remélem jól szórakozik, de még utólag is gazdája lehet ezért egy pofonnak. Mondja, úrfi, maga nem tudta volna kevésbé beleélni magát ebbe a szerepbe, ugye? Élvezte, gondolom, hogy nem ellenkezhettek... ez igazán faragatlan viselkedés volt Öntől.

- Tényleg? És az nem, hogy majdnem lebuktat itt az apám előtt, hogy tud a dolgainkról? Ha nem vette volna észre, akkor közlöm, hogy Ön volt faragatlan és maga miatt még majdnem az apám is megharagudott rám, erre, amikor még hazudok is az Ön kedvéért, akkor még maga háborog? Ez csak egy kis örömjáték volt a színjátékban, legyen lazább, nem így ismertem meg!

- Igaza van, úrfi, sajnálom és elnézést kérek, hogy csak így ideállítottam, de az a helyzet, hogy sürgősen haza kell mennem, nem maradhatok itt tovább... kérem, segítsen, vigyen el a kúthoz!

- kérlek elcsukló hangon.

- Miért remeg a hangja, minden rendben van? - érdeklődött Miklós.

- Nem, nem, semmi sincs rendben... Dénes belém szeretett és én is viszontszeretem őt, de ezt tudja Ön is, erre az anyja rám támadt, hogy ne játsszak a fiával és igaza van. Ha tovább maradok, akkor csak megsebzem őt és ezt nagyon nem szeretném! Így is sok galibát okozott már az ittlétem, meg valljuk be, nem tartozom ide, ez nem normális dolog, hogy itt vagyok. Ezért hát úgy döntöttem, hogy ma lesz a napja annak, amikor úgy tudok elmenni innen, hogy talán kevesebb kárt hagyok magam után, mintha tovább maradnék. Búcsúzóul elmondtam hát este az igazságot Dénesnek is, írtam a családtagoknak is külön-külön egy kis búcsúlevelet, amit, kérem, adjon majd át nekik és így már teljesen készen állok arra, hogy magam mögött hagyjam az 1800-as éveket minden bájával és furcsaságával együtt.

- Értem, akkor ezek szerint a valóság feltárása nem ment valami fényesen, ha egyedül áll itt velem szemben, ugye. Mindig is tudtam, hogy ez a Dénes gyerek egy kis éretlen fajankó! Ne vegye magára ha, megsértette! Micsoda egy ostoba tökfilkó ez - csattant fel az úrfi. - Ha az ő helyében lennék, akkor biztos nem engedném el magát, vagy követném, bárhova is megy! Tudom, hogy érdekesen alakult a kapcsolatunk, de szeretném, ha tudná, hogy tényleg fontos lett a számomra, még ha ilyen tiszavirág életű is volt az ismeretségünk. Lehet, hogy az előbb viccelődtünk a barátság kapcsán, meg csipkelődő humorom, de tudnia kell, kedves anti-kisasszony Vivien, hogy mindig jó barátként fogok Önre visszagondolni!

- Akárcsak én is Önre, maga kis egoista, ámde hatalmas szívű ficsúr - öleltem meg Miklóst. - Azonban Dénest meg kell, hogy védjem, mert egyetlen szóval sem bántott meg és követett volna bárhova, csak lesokkolta az, hogy az a bárhová 2018-ban lenne. A hazugságok sem kedveztek a tények elfogadásban, de teljesen megértem, hogy megharagudott rám. Őszintén bízom benne, hogy így könnyebb lesz majd továbblépnie...

- Legyen így, Vivien, de remélem, Ön is boldog lesz majd - mondta őszintén az úrfi.

- Köszönöm, én is ugyanezt kívánom Önnek, Neked - mondtam sóhajtva és közben majdnem megszakadt a szívem, mert tudtam, hogy sosem lesz majd igazán boldog, pedig megérdemelte volna a boldogságot, mert bizony a flegma álarc egy mélyen érző és jóságos szívet takart.

- Akkor hát, útra fel, induljunk el az első és az utolsó igazi közös sétánkra, ahol csak kettesként vagyunk, drága barátném - nyújtotta felém a karját Miklós.

- Igen, induljunk el - karoltam belé.

Útközben Miklós úrfi arra a következtetésre jutott, hogy mivel már nagyon sötét van, így sehogy sem tudnánk biztonságosan kijutni a forráshoz, így időzítsük át az „utazást” hajnalra.

Igaza volt, és nem volt erőm tiltakozni, így bár már elbúcsúztam a vendégháztól, mégis örömmel vettem be magamat az ottani ágyba egy utolsó éjszakára.

A hajnal bájos pírjának fényei ébresztettek, gyorsan összeszedtem magamat és kitelepültem a ház előtti lépcsőkre és ott vártam az én drága segítőmet.

Annyira gyönyörű képet festett a hajnal az udvarra, a gyárra és a házakra... hmm, hajnalpír, de szép szó ez, nem véletlenül ez az eozin jelentése is!

Ettől festőibb képpel nem is búcsúzhatott volna tőlem el a gyár és az udvara és most először éreztem azt, hogy tényleg készen állok elindulni innen.

Mindent láttam, amit akartam és még többet is kaptam ettől az (idő)utazástól, mint amit megérdemeltem volna.

Ebben az érzelgős hangulatban talált rám Miklós úrfi, aki ígéretéhez híven tényleg korán érkezett, pedig igencsak szeretett sokáig aludni.

Nagyon hálás voltam neki, hogy vagy így, vagy úgy, de végig mellettem állt ebben a különös helyzetben.

Most sem fárasztott felesleges fecsegéssel, inkább csak el akarta terelni a figyelmemet a rám váró „útról” és a maga sajátos stílusában nyugtatgatni akart, hogy ne féljek, mert minden rendben lesz.

Körülbelül egy óra alatt értünk oda a forráshoz, amely pompásabban és „dagadtabban” festett, mint az én koromban.

- Hát itt lennénk, barátném, készen állsz? - kérdezte kissé aggodalmasan az úrfi.

- Azt hiszem, igen, nagyon köszönök mindent, drága barátom! Őszintén mondom, hogy hiányozni fogsz! Kérlek, add majd át a családnak a leveleket!

- Egyet se félj, már ma át fogom őket adni a címzetteknek!

- Köszönöm, köszönöm, mindent köszönök! - sírtam el magam.

- Nagyon szívesen, állok máskor is a szolgálatára, kisasszony, ha esetleg erre tévedne - mondta könnybe lábadt szemmel Miklós. - Ej, valami de csípi a szememet! - mondta már kissé nevetve.

- Persze, csípi - mondtam gúnyosan és erre mindketten felneveltünk, majd egy hosszú ölelés után elindultam a forrásnál lévő kúthoz, hogy igyak pár kortyot a csodavizéből, ami gyorsabban repít el bárhová (lehetőleg 2018-ba), mint a japán vonatok.

- Vajon ez nálam is működne? - törte meg hirtelen a feszült csendet egy ismerős hang.

Miklós és én is döbbsen fordultunk a hang irányába és a legnagyobb megdöbbenésünkre a hang tulajdonos nem más volt, mint Dénes.

- Dénes, te mit keresel itt, hogyan találtál ránk? - kérdeztem földbe gyökerezett lábakkal.

- Nem tudtam aludni, szerintem tudjátok, hogy miért nem és úgy gondoltam, hogy elmegyek, sétálok egyet a kedvenc helyemen a gyár udvarán, amikor is megláttalak titeket sietősen távozni és gondoltam, követlek Titeket és milyen jól tettem! Ha jól sejtem, akkor te most készülsz éppen elhagyni, ugye?

- Elhagyni, te tökfilkó? Hazamegy, hogy a te babalelked ne szenvedjen - csattant fel Miklós.

- Magát meg ki kérdezte - horkant fel mérgesen Dénes.

- Úrfi, kérem hagyja, ezt nekünk kell megbeszelnünk!

- Rendben, elnézést csak... mindegy, befogtam - tette fel megadóan Miklós a kezét és lehuppant egy hatalmas nagy farönkre.

- Dénes, miért jöttél utánunk? Miért nehezítet meg az elválást?

- Nem megnehezíteni akarom, hanem megakadályozni!

- De nem érted, hogy nem tudok és nem is akarok itt maradni! Mindent csak elrontok... ez így nem lehetséges, ez meg sem történhetett volna!

- Én megértelek és nem azt akarom, hogy maradj, hanem azt, hogy vigyél magaddal, mert nem tudok és nem is akarok nélküled élni!

- De mihez fogsz kezdeni egy olyan korban, amit nem is ismersz és minden olyan más? Nekem még úgy sem ment az itteni boldogulás, hogy tisztába voltam a korabeli dolgokkal és még segítőt is volt - céloztam Miklóssra. A honvág pizkos méreg, hidd el nekem! - suttoztam.

- Engem ez nem érdekel, nem félek egy fejlettebb korba lépni, főleg úgy nem, ha te ott vagy velem! Még az Őskorba is elmennék utánad...

- De mi lesz az édesanyáddal, a családdal, a terveiddel?

- A családom meg fogja érteni azt, hogy megannyi szenvedés után végre elkezdek igazán élni és a szívemet követni. Arra szeretném kérni az úrfit, hogy adja át az édesanyáméknak azt, hogy tiszta szívemből szeretem őket, de követnem kellett az álmaimat és a szerelmemet. Élni

akarok... egy boldogabb életet. Ne keressenek, ne kérdezzék, hol vagyok, a szívük mélyén úgyis érezni fogják, hogy boldog vagyok, bárhol is legyek. Átadná ezt nekik?

- Persze, szívesen, de már most sejtem, hogy maga miatt a Mici nénitől hetekig rosszálló pillantásokat és hideg kávét fogok kapni, amit meg is értek egy ilyen üzenet után - mondta sajátos humorával Miklós.

- Köszönöm és kérem, ölelje meg helyettem is, illetve köszönöm az Ön családjának is a bizalmat!

- Rendben, rendben, de most már tényleg induljatok, mert totálisan érzélgős pacákká változtattok, ha még egy szirupos mondatot végig kell hallgatnom - nevetett szomorkásan Miklós.

- Hát akkor elindulunk? - kérdezte Dénes.

- Készen állsz?

- Igen, Vivienem! - mondta Dénes és forró csókot nyomott az ajkaimra.

- Jaj, csak működjön ez a dolog, mert ennyi romantikus gügyögést nem bírok majd a környezetemben elviselni - szúrta oda még egy poént Miklós.

Lassan kortyoltunk egyet a forrás vizéből és próbáltam erősen koncentrálni arra, hogy sikerüljön visszatérnünk az én jelenembe.

Borzasztóan szédülni kezdtem, Dénes viszont nem érzett semmit sem, ezért biztosítékként belekapaszkodtam a kezébe, hogy magammal rántsam a jövőbe.

A következő pillanatban minden elsötétült előttem és amikor magamhoz tértem, még mindig a forrásnál voltunk és Dénes aggódón ébresztgetett.

- Minden rendben, szerelmem? - érdeklődött Dénes.

- Persze, de látom, nem sikerült a dolog - állapítottam meg csalódottan. De hol van az úrfi? Megunta a várakozást, vagy esetleg ő repült el a 2018-as kutas járattal - viccelődtem.

- Nem tudom, Vivienem, hogy hol van az úrfi, de valami furcsa zajok szűrődnek át onnan az út felől, hallgasd csak! - mondta aggódva Dénes.

És valóban furcsa, ámde ismerős hangok voltak ezek, méghozzá a jó öreg helyijáratos buszoké!

- Dénes, sikerült! 2018-ban vagyunk, ezeket, amiket hallasz, buszoknak hívják! Istenem, el sem hiszem... és azt sem, hogy itt vagy velem! Nagyon szeretlek és soha többet nem akarok tőled elbúcsúzni!

- Én sem tőled, szerelmem - jelentette ki határozottan Dénes.

Ezek voltak hát a közös 2018-as életünk első mondatai, amelyeket ezután rengeteg fejlemény követett.

Vége

Mint kiderült, a távollétem alatt eltűnt személyként kerestek, a vőlegényem nem tűnt túlságosan megtörtnek a hiányom miatt és miután elmeséltem neki és a szüleimnek az eltűnésem igazi okait, teljesen hülyének nézett és csak kifogásnak hitte az egész sztorit arra, hogy elhagyjam, majd hirtelen felpattant és örökre elviharzott az életemből.

A szüleim kicsit kétkedve, de elfogadták a történeteket és abban maradtuk, hogy majd a külvilág felé úgy ecseteljük a dolgokat, hogy egy kicsit besokalltam és elmenekültem a világ szeme elől, ahol történetesen rám talált az igaz szerelem.

Dénest az első perctől fogva elfogadták és nagyon megszerették. Szegénykémnek az elején nehezen ment az ismerkedés a modern világ dolgaival, de meglepően gyorsan tanult és élvezte is ezt az új életet.

Beiratkozott egy művészeti iskolába és híres keramikus lett belőle, jelenleg az egyetem Művészeti Karán tanít, ahol elsősorban az 1800-as évek jellegzetes művészettörténeti sajátosságairól tart kurzusokat és persze a Morvai családról.

Én sem tétlenkedtem, elvégeztem az egyetemen a történelem szakot és helytörténeti kutatóként helyezkedtem el.

A magánéletünk is fantasztikusan alakult, még 2018 decemberében összekötöttük az életünket, mert mi értelme lett volna tovább várni az esküvővel?

Egyetlen férfitől sem kaphattam volna szebb szerelmi bizonyítékot, mint amit Dénestől kaptam. Eldobta értem az akkori jövőjét, a családját, mindenét és követett az idegenbe... és feltételek nélkül imádott úgy, ahogy vagyok, gyakorlatilag az első perctől fogva, amint meglátott.

Két csodálatos gyermekünk született: Júlia Livia és Dénes Miklós.

Mindig szeretettel és a mi kis csodás titkunkként gondoltunk vissza a megismerkedésünk történetére és a Morvai családra.

Nemrég új családtörténeti kiállítás nyílt a Morvai Kulturális Negyedben a család életéről, így ezt mi sem hagyhattuk ki, gondoltuk, hogy jó lesz majd egy kicsit nosztalgiazni. A gyerekeinkkel is jobban meg szeretnénk volna ismertetni a mi kedvenc családjunkat, azt a családot, ami megannyi csodás dologgal öregbítette a városunk hírnevét és aminek a tagjairól a nevüket kapták.

Azt hittük, hogy mindent láttunk már a családdal kapcsolatban, de mégis hatalmas nagy meglepetés ért minket, amit még most is alig tudok elhinni, pedig a saját szememmel láttam.

A kiállítási darabok között szerepelt Júlia személyes tárgyai, emlékei között egy bekeretezett levél is, amit gondosan megőrzött... az én búcsúlevelem volt az, az én utolsó emlékem neki, amelyben ez állt:

„Kedves Julie, kedves ismeretlen ismerős barátnőm!

Remélem, megérted majd, hogy nem sikerült személyesen elbúcsúznom Tőled, de az idő, ami oly’ sokszor az ellenségem, most is sürget!

Azt szeretném, hogy tudd, hogy egy igazán különleges egyéniség vagy, és ne hagyd, hogy bárki megváltoztasson!

Tökéletes társat találtál magad mellé az életben, tartsatok mindig össze szoros véd- és dacszövetségbe és szálljatok szembe akár a világgal is, ha úgy látjátok jónak!

Azért, mert mersz újítani, nem vagy különc, sőt inkább egyedi vagy, egy igazi kincs!

Fessél, ha festeni van kedved, ezzel nem árulod el a családot, ha azt teszed, amit szeretsz, de ha nem teszed azt, akkor viszont magadat árulod el.

Úgyis segítségére lehetsz a családnak, ha nem folysz bele közvetlenül a gyár életébe! A Te családotól összetartóbb családot még sosem ismertem és ez a szoros kapocs, ami köztetek van, ez örök! Jöjjenek bármilyen nehéz és kegyetlen idők, a család szeretetét és erejét semmilyen rendszer nem veheti el Tőled, nem rombolhatja le! Az alkotás öröme mindig, még a legnehezebb órákban is legyen a mentsvárad, mert segít kiszakadni a valóság olykor nehéz pillanataiból. Ne feledd el soha, hogy erős vagy és roppant mód tehetséges... és szerencsés is! Ha lehetek egy kicsit önző, akkor arra kérlek, hogy gondold majd néha rám is, erre a furcsa lányra, aki valóban a semmiből pottyant ide, de végtelenül boldog volt, hogy megismerhetett Téged és melletted lehetett életed egyik legszebb napján.

Miklós majd mindent el fog mesélni a helyzetemről, ezzel most nem is fárasztanálak. Köszönök neked mindent, azt, hogy vagy és amilyen vagy!

Mindig is a példaképem maradsz, mert erőt adsz az olyan álmodozóknak, mint én, hogy igenis el lehet és el is kell néha rugaszkodni a valóságtól azért, hogy igazán nagy dolgokat alkothassunk. Mersz máshogy élni, mint amit elvárnának tőled, nem foglalkozol mások véleményével, csak önmagad akarsz lenni és ez fantasztikus dolog, de nehéz is a Te idődben.

Tehetséged páratlan, bárcsak fele ennyire lennék én is ennyire tehetséges az írásban, mint Te a festésben!

No, de nem untatlak tovább ezzel a sok fecsegéssel... mindig szeretettel fogok rád gondolni, és ha rajtam múlik, akkor nagyon sokan meg fogják ismerni a neved és nemcsak az édesapádét!

Baráti öleléssel és minden jót kívánva üdvözöl:

Vivien, akinek egyszer, remélem, megbocsájtod a vétkeit.”

Azt hiszem, ettől szebben nem is alakulhatott volna ez a nap és bizakodom abban, hogy ez a sok csoda, amivel az élet kitüntetett engem, ez nemcsak egy álom volt, vagy ha igen, akkor sosem szeretnék majd felébredni belőle!

Tartalomjegyzék

Előszó.....	3
1.fejezet - Az utazás kezdete	4
2. fejezet - A bonyodalom neve: Vivien	10
3. fejezet - Ez az én utam?.....	33
4. fejezet - Csak őszintén	53
Végző	66